

„Szívmelengető, bohókás
és nagyon megnyerő.”

– FANNIE FLAGG

Ha a helyén van a szíved

fine
selection

CAROLINE JOURDAN

C a r o l y n J o u r d a n

Ha a helyén van a szíved
Memoár

C a r o l y n J o u r d a n

*Ha a helyén van
a szíved*

Memoár

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Írta: Carolyn Jourdan
A mű eredeti címe: Heart in the Right Place

Fordította: Molnár Edit
A szöveget gondozta: Dávid Anna

A művet eredetileg kiadta: Algonquin Books of Chapel Hill;
Workman Publishing

Copyright © 2007 by Carolyn Jourdan

Borítót tervezte: Balogh József

ISSN 2061-9332
ISBN 978 963 245 172 5

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Előszó

– ILYET SEM FOGSZ LÁTNI TÖBBET – hajolt le Apu, hogy egy röntgenfelvételt tartson az arcom meg a rendelő ablakán beömlő napfény közé. Egy elmosódott szürke pacára mutatott a keskeny mellkas közepe táján.

– Látod? – kérdezte. – Ennek a kislánynak rossz helyen van a szíve. A jobb oldalon.

Szemügyre vettem a felvételt, és megpróbáltam ünnepélyes arcot vágni. Semmi rendelleneset nem láttam az ezüstös ködfátyollal körbevont kicsinyke csontvázon, de mivel csak tízéves voltam, elfogadtam, hogy Apu háziiorvosként jobban tudja, hogyan kell tartani a képet, és hol lenne a helye a szívnek.

– Lehet, hogy most láttál ilyet utoljára, annyira ritka – törte meg a csöndet Apu.

Ebben nem voltam biztos, de aztán arra gondoltam, talán nem is baj, ha nem látok többet ilyet, mert, bár Apu nem mondta, az a halvány sejtésem támadt, hogy a kislány nincs kifejezetten jó helyzetben. A saját mellkasomhoz nyúltam, és igyekeztem megérteni, mit is jelent ez a hibás konfiguráció. De csak ez jutott eszembe:

– Mit csinál, ha fogadalmat kell tennie?

Napokig rágódtam a kislány problémáján; folyton ugyanazzal nyaggattam Aput:

– Mit csinál himnusz közben?... Hova mutat, ha meg kell esküdnie valamire?

Képtelen voltam túltenni magam a dolgon. A bal a jó, a jobb pedig a rossz. Mit jelentsen ez az egész?

Még harminc év múlva is üldözött ez a rögeszme.

Mi célból teremtette Isten ezt a kislányt?

Velem irgalmasabb volt. Annak ellenére, hogy gyerekkoromban attól rettegettem, egész életemben arra leszek kárhóztatva, hogy teljesen tehetetlenül szemléljem az egymás után bekövetkező egészségügyi katasztrófákat, végül is sikerült felnőnöm, és Kelet-Tennesseet a hátam mögött hagyva megfelelő állást szerezni a városban, aminek köszönhetően szépen túlléptem a katasztrófák szemtanújának szerepén. Vagy legalábbis azt hittem.

Ősz

egy

MIKÖZBEN A RENDELŐ AJTAJÁT NYITOTTAM, megszólalt a telefon. Berontottam, és a fogadópult fölött átnyúlva felkaptam a kagylót.

– Dr. Jourdan rendelője – szóltam bele lihegve.

– Mosnak lábat? – üvöltötte egy nő.

Ezen elgondolkodtam. Már kezdtem megszokni a helyi nyelvjárást meg a nyakatekert orvosi zsargon, de most fogalmam sem volt, miről van szó.

– Tessék? – kérdeztem, majd, mielőtt még a nő válaszolhatott volna, gyorsan biztonságos távolságba helyeztem a fülemtől a kagylót.

– Lábat! Mosnak lábat? – sivitotta a nő.

– Én... én nem tudom. – Csak remélni tudtam, hogy a válasz nem.

– Meg kell mosni a lábát! Mennyibe kerül?

Ha abban sem vagyok biztos, egyáltalán foglalkozunk-e ilyesmivel, honnan tudnám, mennyibe kerül?

– Nem tudom – feleltem. – Meg kell kérdeznem a doktor urat, de még nincs bent – törtem meg a hirtelen beálló csöndet. – Ha megjött, megbeszélem vele, és visszahívom önt. Rendben?

Nagy nehezen sikerült előkotornom egy ceruzát meg egy üres párlapot az Anyu asztalát borító paksaméták közül, lefirkantottam a nő nevét és címét, majd letettem a kagylót. Gyanakodva méregettem a telefont. Ez a kisegítő munka Apunál nehezebb lesz, mint hittem.

Sietve megkerültem a fogadópultot, hogy legalább az a darab furnérlemez elválasszon az egészségügy világtól. De mielőtt még letelepedhettem volna a hokedlire, új birodalmam központi elemére, nyílt a bejárati ajtó, és idős hölgyek jellegzetes, sokéves használatban megkopott hangja ütötte meg a fülemet. Az egyik úgy nyikorgott, mint egy rozsdás zsanér, a másik recsegése pedig olyan kiszámíthatatlan időközönként halkult el, majd erősödött fel, mint egy antennahibás rádió. A hölgyek a bejárati ajtónál lévő alacsony lépcsőfokon való átkeléshez próbáltak tippet és bátorítást adni egymásnak. Amikor feléjük fordultam, láttam, hogy a Hankins nővérek, Herma és Helma látogatott el hozzánk a velük egy háztartásban élő barátnőjükkel, Miss Viola Burkharttal.

Gyerekkorom óta ismertem őket. A kilencvenes éveiket taposták. A Hankins nővérek soha nem mentek férjhez. Miss Viola özvegyasszony volt, és a férje halála után költözött a barátnőihez. Kilencvennyolc éves volt, harminc kilót nyomott, és egyre erősebben mutatkoztak rajta az ápolónők által „agylágyulás”-nak nevezett tünetegyüttes jelei. Miss Viola nem tudott, vagy nem volt hajlandó beszélni: most is csak a tőle megszokott bárgyú mosoly játszott az ajkán.

Helma kilencvenöt éves volt, és ő sem nyomott többet negyvenöt kilónál. Hétrét görnyedve járt, majdnem a felére töpörödött össze a csontritkulás miatt, és a látásával is akadtak gondok. Herma számított a legifjabbnak a maga kilencvenegy évével, és súlyosabb volt, mint a két másik hölgy együttvéve. De robusztussága ellenére süket volt, mint az ágyú. Vagyis az egyik hallott és látott, de nem

gondolkodott és nem beszélt; a másik gondolkodott, hallott és beszélt, de nem látott; a harmadik pedig gondolkodott, látott és beszélt, de nem hallott.

A három hölgy elválaszthatatlan volt. Helma főzött, és fogadta a telefonhívásokat, Hermára hagyva a nehéz fizikai munkákat és a vezetést. Violáról pedig közös erővel gondoskodtak.

Helma kifakult zöld műszálas blézert viselt, amelynek egyik hajtókáján különféle szedett-vedett biztosítótűk sorakoztak, Herma pedig buggyos melegítőalsóban és formátlan pulóverben feszített. Miss Viola illedelmes virágmintás ruhát öltött magára. Mind a hárman fényes barna műbőr kabátot viseltek, amely a hatvanas években volt divatos.

Amikor kimozdultak otthonról, mindig összekapaszkodva csoszogtak, támogatást és navigációs segítséget remélve egymástól. Óvatosan a fogadópulthoz totyogtak, majd Helma közölte, hogy ma Miss Violának van szüksége orvosi segítségre.

– Szervusz, kislányom! – köszöntött Herma mosolyogva. – Sajnáljuk, ami anyukáddal történt. Hogy van?

– Egész jól. Hétfőn már ki is engedik.

Herma zavartan nézett rám.

– Azt hittem, szívrohama volt.

– Igen.

– Nem tartották bent a kórházban?

– Hétfőn állítólag kiengedik.

Legnagyobb megkönnyebbülésemre Herma nem feszegette tovább a dolgot. Még én is ingatagnak találtam a sztorimat, de mindenáron hinni akartam benne.

Majd, minden előzetes rákészülés nélkül, meghoztam első felelős döntésemet az egészségügy terén.

– Fáradjanak a vizsgálóba, hölgyeim! – mondtam. Úgy gondoltam, egyszerűbb egyszer leültetni őket, mint kétszer; és ha hátul várakoznak, nem lesznek kitéve a többi beteg által behurcolt bacilusoknak. Még örültem is az ötletnek.

Miközben áttereltem őket az ajtón, amely a várót választotta el a rendelő többi részétől, odaszóltam Helmának:

– Nagyon szerencsések, hogy számíthatnak egymásra.

Helma elmosolyodott:

– Hát, igen, hármunkból már csak kitelik egy teljes ember!

A 3-as vizsgálóba vittem őket, mert ez volt az egyetlen helyiség, ahol mind a hárman kényelmesen le tudtak ülni. Apu műtőnek használta a 3-as vizsgálót, és itt volt a szeme fénye is – a hidraulikus műtőasztal.

Harmincöt évvel ezelőtt Apu, bár nem nagyon engedhette meg magának, vett egy speciális, motorizált asztalt, amely gombnyomásra emelkedett és süllyedt, a megfelelő magasságba helyezve a betegeket műtét közben. Az asztal még most is olyan különleges helyet foglalt el Apu szívében, mint a Leitz-mikroszkópja. Rajta kívül senki sem nyúlhatott hozzá.

Az asztalt négy, padlóba süllyesztett pedállal lehetett irányítani. Ezekkel lehetett felemelni és leengedni az egész asztalt, vagy megbil-lenteni a fej- illetve a lábrészt.

Az asztal közepére ültettem Miss Violát, és közöltem a hölgyekkel, hogy a doktor úr perceken belül megérkezik. Azzal ismét elfoglaltam megfigyelőállásomat a fogadópultnál. Várakozás közben lejátszot-tam a washingtoni hangpostaüzeneteimet. A főnököm, Hayworth szenátor, több meghallgatást készült lefolytatni az atomenergia-ága-zatban tapasztalható korrupció ügyében, és arra számítottam, hogy a legtöbb hívás ezzel lesz kapcsolatos.

Tizenegy üzenetet kaptam. Időzónák szerint szétválogattam, aztán fontosság szerint sorba rendeztem őket. Elsőként a keleti időzónába tartozókat kellett visszahívnom: a Tennessee Egyetem és a Tennessee-völgyi Önkormányzat képviselőit. Úgy gondoltam, az egyik nagy chicagói erőművet elég lesz 10 óra után keresnem, aztán jöhet a sedonai kollégám, délután pedig talán utol tudom érni a Los Angeles-i áramszolgáltatók mellett lobbizókat az irodáikban. A Tokiói Erőmű lesz az utolsó, este 8 után. Így ni!

Miközben feltárcsáztam a Szövetségi Kapcsolatok Tanszékének vezetőjét a Tennessee Egyetemen, Apu lépett be az ajtón, kezében egy műanyag kávéspohárral meg egy mcdonald'sos zacskóval megrakott tálcával. A pultra helyezte a reggelijét, én pedig közöltem vele, hogy a hölgyek már várnak rá a 3-as vizsgálóban. Bólintott, egy hamburgert húzott elő a zacskóból, és lassan kibontotta.

Majd félrebillentette a fejét, és rám nézett.

– Mi ez a zaj? – kérdezte.

– Én nem hallom – feleltem, gondolatban már a telefonbeszélgetés üdvözlő mondatait fogalmazgatva.

Apu letette a hamburgert a kávéja mellé, és hátrament a folyosó végébe. Hallottam, amint megáll a 3-as vizsgáló ajtajában.

– Jó reg – kezdte, majd hirtelen felordított: – Hát ez meg mi a franc?!

– Most le kell tennem – szakítottam félbe a tanszékvezetőt. Azzal hátrarohantam.

A vizsgáló nem egészen olyan állapotban volt, mint amilyenben hagytam. A műtőasztal motorja, amely rendszerint halkán, szinte alig hallhatóan zümmögött, most élesen sívított. Az asztal fejrésze teljesen felbillentve, másfél méterrel a talaj fölött meredezett, miközben a lábész szinte a padlót súrolta. Miss Viola teljesen lecsúszott az

aljára. Herma és Helma kétségbeesetten igyekezett megakadályozni, hogy barátnőjük a földre zuttyanjon, ám ő rájuk se hederített. Derűs mosollyal figyelte a karját ráncigáló Hermát meg a bokáját emelgető Helmát.

Egyszerűen nem értettem, mi történik. Az asztal olyan hangot adott ki magából, mintha ráléptek volna egy macska farkára. Reflexszerűen a földre pillantottam, és észrevettem, hogy Herma az asztal fejrészét irányító pedálon áll. Az idős hölgynek szemmel láthatóan fogalma sem volt a dologról, sőt, még a motor zúgását sem hallotta.

Apu egyetlen kurta szóban fogalmazta meg ítéletét:

– Carolyn! – Azzal előrevetődött, hogy elkapja Miss Violát. Az idős asszony lecsúszott az asztalról, ruhája a fejére tapadt. Apu megpróbálta talpra segíteni, de Miss Viola olyan kába volt, hogy sehogy sem bírt megállni a lábán. Apu odaszólt Hermának, hogy szálljon le a pedálról, de az idős hölgy mit sem hallott ebből.

Apu, Violát szorosán az oldalához szorítva, odasasszézott Hermához, és a hölgy legnagyobb riadalmára, szabadon maradt kezével lendületesen leemelte őt a pedálról. Mindkét hóna alatt egy-egy öregasszonyt tartva, rátaposott a „Fej le” pedálra.

A kavarodás meg a durva bánásmód alaposan felzaklatta a nővéreket. Apu pedig azon füstölgött, nem elég, hogy hozzá mertek nyúlni az asztalhoz, még jól meg is erőltették.

– Maga meg mit művelt? – förmedt rá Hermára olyan mennydörgő hangon, hogy a hölgynek kivételesen sikerült meghallania a kérdést.

– Miről beszél? Én nem csináltam semmit! Rossz ez az asztal.

– Nagyon remélem, hogy nem! – felelte Apu.

Amikor az asztal ismét szintbe került, Apu visszaültette Miss Violát a közepére, és lehajtotta az idős hölgy ruháját. Miss Violát

szemmel láthatóan nem rázta meg az eset. Úgy viselkedett, mint aki fel sem fogja, mekkora kalamajkába keveredett.

A körülményeket figyelembe véve Apu úgy döntött, jobb lesz, ha még a rendelési idő kezdete előtt ellátja Miss Violát. Türelmesen végighallgatta a három hölgy panaszáradatát, majd kiállított néhány receptet.

Amikor a hölgyek távoztak, Apu visszatért a hamburgeréhez. Rágás közben keményen rám nézett, és így szólt:

– Ez elő ne forduljon többet!

– Micsoda? – kérdeztem. – Ne hagyjam őrizenlenül az idős hölgyeket a cuccaid közelében?

– Ne forduljon elő, és kész – vetette oda Apu, azzal hátravitte a hamburgerét, hogy nyugodtan megehesse.

Mind a ketten remegtünk az idegességtől.

Kicsit később Alma, Apu asszisztense, bevallotta, hogy a tizenkét év alatt, amit a doktor úr mellett töltött, egyszer sem hallotta őt ilyen hangosan kiabálni.

– Pedig nekem elhíheded – feleltem –, hogy a negyven év alatt, amit együtt töltöttünk, állandóan ezt kellett hallgatnom.

Apu bámulatos ügyességgel kezelte a súlyos orvosi eseteket. Stresszhelyzetben is mindig megőrizte a hidegvérét: mondjuk, ha valaki levágta a kezét vagy a lábát egy láncfűrészsel. Az általam keltett zűrökkel azonban nem tudott mit kezdeni. A legnagyobb felfordulás közepette is feltalálta magát, kivéve az én ügyeimet. És most csapdába esett. Nem tudott velem dolgozni, de nélkülem se.

Együtt éreztem vele. Még szerencse, hogy csak két napra ugrottam be. Ha egy hétig maradnék, Apu biztosan a kardiológián kötne ki, Anyu mellett.

kettő

MEGSZÉGYENÜLTEN KUPOROGTAM a most már kényelmetlennek ható hokedlin, miközben gondolataim visszakanyarodtak a tegnapi naphoz, amikor még sikeres, talpraesett felnőttként éltem az életem. Apu egy nyilvános szenátusi meghallgatásról hívott ki, hogy közölje velem a hírt: Anyu az intenzív osztályon van, valószínűleg infarktust kapott. Belegyömöszöltem egy kupac ruhát a sportszatyromba, autóba ültem, és száguldvá tettem meg a Kelet-Tennesseet Washingtontól elválasztó 800 kilométert.

Útközben kétségbeesetten igyekeztem megemészteni a lesújtó hírt. Anyut valahogy mindig elkerülték a sorscsapások, amelyek annyi embert taszítottak nyomorba. Nem is emlékeztem, mikor volt beteg utoljára. Negyven éve sikeresen kigyógyult a rákból, és évtizedek óta egy napot sem hiányzott a munkából. De miközben a kocsi falta a kilométereket, lassanként ráébredtem, hogy Anyu bizony már hetvenkét éves, még akkor is, ha egyáltalán nem néz ki annyinak. Szorgalmas, kifogást nem ismerő természete nem engedett teret azoknak a botlásoknak, amelyeket a legtöbben az öregedés számlájára írnak.

Végigrepesztettem a Shenandoah-völgyet átszelő I-81-esen, a polgárháborús csatamezők meg a műemlék jellegű házak mellett, ügyet

sem vetve a szépséges Blue Ridge-hegységre. Október közepe volt, és az őszi díszbe öltözött keményfaerdő, amely a legnagyobb a világon, nem mindennapi látványt nyújtott, de nem voltam abban a hangulatban, hogy örülni tudjak neki.

Anyuból mindenféle drótok meg csövek álltak ki, az elektronikus műszerek szédítő sokasága pedig, amelyre rákötötték, sípolásokból meg pityegésekből álló orvosi zeneművet adott elő, miközben mindegyiknek különféle számok meg grafikonok villództak a képernyőjén. Addig bogarásztam az adatokat, amíg meg nem találtam azt, amiből leolvashattam, hogy Anyunak még dobog a szíve. A szívverés egyenetlensége miatt valószínűtlennek tűnt, hogy Anyunak a számítógép szabályozná a szívritmusát. A jelek szerint működőképes volt a szíve, legalábbis egyelőre. Ezt jó jelnek tartottam.

Fura, de ez a brutális szembesülés a technika nyers erejével megnyugtatóan hatott rám. Senki sem halhat meg egy ilyen modern, Frankensteint idéző laboratóriumban. Ha az egyik gép leáll, egyszerűen bedugnak egy másikat.

Ijesztő volt ilyen állapotban látni Anyut. Mintha nem is ő lett volna. Hogy elfojtsam a félelmeimet, megpróbáltam úgy gondolni az intenzív osztályra, mint valami gyógyüdülőre. Egy méregdrága gyógyüdülőre. Amit eszméletlen embereknek tartanak fenn.

Szakorvosok egész hada vizsgálgatta Anyut, hogy kiderítsék, vajon tényleg szívrohama volt-e. „Epizód”, „kardiális esemény” zajlott le nála a délutáni séta közben. Semmi értelmét nem láttam a visszamenőleges diagnózisnak, de gondolom, így legalább mindenkinek akadt tennivalója. Apu bement a nővérszobába, hogy a legújabb fejlemények felől érdeklődjön.

Apu korábban azt mondta, Anyu a nemrégiben elkezdett laza gyakorlatlódzésekkel okolta az egészért. Anyu elmélete szerint az a néhány könnyű testmozgással eltöltött hét többet ártott neki, mint ötven év láncdohányzás. Ebben lehetett is valami. Anyu hetven éven keresztül semmit sem tett, ami akár csak egy fíkcarnyit is egészségessé lett volna. Annak ellenére, hogy az orvostudományban jártas emberként valószínűleg alapos tudással rendelkezett az efféle dolgokról, úgy füstölt, mint a gyárkémény, ülő életmódot folytatott, az étrendje pedig kizárólag jeges teából, forró csokiból, narancsléből meg sós kekszéből állt.

Ahogy ott álltam mellette, és néztem, ahogy lélegzik, hirtelen rádőbbsentem, hogy semmit sem tehetek érte. Sarkon fordultam. De azonnal össze is rezzentem, mert Anyu, anélkül, hogy kinyitotta volna a szemét, egy harcművész fürgeségével kapta el a ruhám ujját.

– Apád nem maradhat segítség nélkül – lehelte szokatlanul gyenge hangon.

Útban idefelé megpróbáltam felkészülni a legrosszabbra – de erre azért nem számítottam.

Apu önálló háziorként dolgozott. Volt ugyan asszisztense, de Anyu vállalta magára a recepciót, a könyvelőt, a kiegészítő asszisztenset, a laborost és a mindenhez konyító üzlettárs szerepét. Amióta csak az eszemet tudom, közösen dolgoztak Apu kis vidéki rendelőjében.

Anyu, ahhoz képest, hogy papírja volt arról, hogy a halál küszöbén áll, meglepő erővel ragadta meg a csuklómat.

– Be kell ugranod helyettem pár napra – mondta. – Csak a hét végéig. Hétfőn leváltalak.

Gyors fejszámolást végeztem. Szerda volt. Ami azt jelentette, hogy csütörtökön és pénteken kell átvennem Anyu munkáját. *Az két teljes nap.*

Csapdába estem. Mint egy nyuszi az autó reflektorfényében. Jó kislány akartam lenni, aki leveszi a szülei válláról a terheket. Nagyon szerettem a szüleimet. Csakhogy nekik most nem egy drága ruhákba öltözött atomenergia-szakértőre vagy egy rámenős ügyvédre volt szükségük. Ezen a két területen profinak számítottam. Szüleim legnagyobb csalódására azonban kiderült rólam, hogy finnyás és raplis vagyok – ezek a tulajdonságok nem igazán illenek egy megbízható orvosi asszisztenshez.

Bár az egészségügyi problémáktól, például a fertőzésektől, nem tartottam, és vígan elsztorizgattam volna akkor is, ha influenzásokkal, tbc-sekkel vagy akár pestiseseikkel vagyok összeférve egy kis helyiségben, a sebészeti esetektől egyenesen rettegtem. Iszonyodtam az olyan munkahelyi balesetektől, mint a szétnyomódások vagy zúzódások a cinkbányában, a vágott vagy roncsolt sebek a húsüzemben vagy a fröccsenéstől eredő égési sérülések a vakolatgyárban, az egyéb, mezei munka vagy vadászat közben szerzett sebesülésekről nem is beszélve, amelyek riasztó gyakorisággal bukkantak elő a semmiből.

A prioritási sorrend felállítása egyértelműnek tűnhet, pedig néha pokolian bonyolult tud lenni. Egyszer, amikor iskola után besegítettem Apunak, hogy Anyu nyugodtan megcsinálhassa a könyvelést, egy tiszta és feltűnően világos bőrű fiatalember jelentkezett be vizsgálatra, aki a húsüzemben dolgozott. Nem mondta meg, mit akar – csak a nevét diktálta le –, és mivel alig láttam rajta vérfoltot, elmulasztottam megkérdezni tőle, vérzik-e. Megkértem, hogy üljön le, és várja meg, amíg szólítják. A fickó halálos nyugalommal ült a széken, amíg Apu véletlenül meg nem pillantotta a váróban.

– Carolyn, elment az eszed? – üvöltött rám. – *Nézd meg ezt az embert, olyan fehér, mint a fal! Nem látod, hogy mindjárt elájul?*

– Lábon szúrtak – fordult a férfi Apu felé.

Kiderült, hogy a fickó normális esetben nem ennyire sápadt. Szép csöndben elvérzett volna a combig érő gumicsizmájában. Milyen tapintatos, és milyen sunyi! Miután Apu azonnal összevarrta a sebét, teljesen felépült. Számomra viszont egy életre szóló megrázkódtatást jelentett a tudat, hogy hagytam volna elvérezni egy húszéves fiatalembert, aki alig két méterre ült tőlem, miközben én a körmömet reszelgettem. Korábban csak a látható sérüléseket reagáltam túl, de inentől fogva az volt a kényszerképzetem, hogy a látszólag egészséges emberek vannak a legcudarabb állapotban.

Még a telefonban sem bízhattam. Egyszer Apu pont akkor lépett oda a pulthoz, amikor kigúnyoltam egy telefonáló asszonyt, mert viccnek gondoltam a drámai sóhajtozásait és hörgéseit. Tizenhárom éves voltam, és éppen kőszívű korszakomat éltem. Apu, aki a betegségek terén nem ismert tréfát, kikapta a kezemből a kagylót, pont az egyik sóhajtozásroham kellős közepén. Bár a nő egy értelmes szót sem tudott kinyögni, Apu rögtön felismerte a hangját, és elrohant hozzá, hogy megmentse az életét. A nőnek szívrohama volt, és négykézláb vándorolt oda a telefonhoz, hogy segítséget hívjon. Máig sem tudtam túltenni magam az eseten.

Anyunak és Apunak olyasvalakire volt szüksége, aki higgadtan fel tudja venni azoknak a nehéz fizikai munkát végző embereknek az adatait, akik rendszeresen sertés- vagy csirkevértől csatakosan esnek be a rendelőbe; olyasvalakire, aki őszinte mosollyal tud tekinteni a vad mészárlás jeleire, miközben lazán megkérdezi, hogy a vér embertől származik-e.

Nem látván más lehetőséget, így szóltam: – Ne aggódj! Nyugodtan bízz rám mindent! – és közben nagyon igyekeztem, nehogy úgy hasson a dolog, mintha sápióznék.

Nem is kezdtem el azon spekulálni, Anyu vajon mekkora valószínűséggel fog épen és egészségesen megjelenni a munkahelyén hétfő

reggel. Azzal győzködtem magam, hogy ez a kis buktató még nem fogja felforgatni az életemet. Miért is forgatná? Hét évig jártam egyetemre, és legalább egy tucatnyi komoly és felelősségteljes munkát láttam már el, beleértve azt is, amit most hagytam félbe, mint nukleáris ügyekkel foglalkozó szenátusi jogtanácsos.

Azzal biztattam magam, hogy akkor is el tudom végezni Anyu munkáját, ha az egyik kezemet a hátam mögé dugom (a másikkal meg befogom a szemem). Apunak úgysem asszisztensre van szüksége, hanem recepcióásra. Ezt a feladatot még el tudom látni. Két napig nem lesz más dolgom, mint fölvenni a telefont, időpontot egyeztetni a betegekkel, kitölteni a kartonjaikat, és várni az utcáról beeső eseteket, legyen az egyszerű nátha vagy súlyos fejlődés. A hétvégén már vissza is térhetek a rendes munkámhoz.

– Te csak pihenj és gyógyulj – paskoltam meg Anyu kezét, miután lefejtettem a ruhaujjamról. De Anyu mintha meg sem hallotta volna.

Apu rendelője tízperces autóútra volt a házunktól egy kis, régimódi bevásárlóközpontban. Az üzletsort egy virágbolt, egy vasedény, egy fogorvosi rendelő meg egy kozmetikai szalon alkotta. Harminc méterrel lejjebb egy hasonló üzletsor helyezkedett el az út mentén, amely egy autóalkatrész-boltból, egy zöldségesből, egy szoláriumból meg egy másik kozmetikai szalonból tevődött össze. A bevásárlóközpontok a Kelet-Tennesseeet átszelő egyik legjelentősebb autóút mellett álltak, Knoxville-től keletre. Az elmúlt néhány évtized során azonban a közeli autópálya szinte teljesen elszípkázta innen az áthaladó forgalmat.

Ebben a szerény üzlethelyiségben nőttem fel. Kiskoromban mindig egy alacsony görgős széken álltam a sarokban: onnan néztem, hogyan varrja össze Apu az embereket, és közben elszopogattam

egy hatalmas tejkarameλλάt – ha csúnya volt a seb, akkor kettőt is. Tizenegy éves koromra lettem olyan magas, hogy szék nélkül is ráláttam a vizsgálóasztalra. Délutánonként és a hétvégén besegítettem Apunak: egy steril ollóval elvágtam a cérnát, miután öszszeöltötte a sebet. Még eközben is ott lapult a bal kezemben egy szem tejkarameλλά.

Tizenöt éves koromra azonban minden megváltozott. Apu éppen egy mély vágást varrt össze a középiskolai osztálytársam talpán, aki egyik szombat délután belelépett egy üvegcserépbe a patakban. Apu, miközben dolgozott, nagy vonalakban bemutatta G. W. Nance lábfejeének anatómiai felépítését: az izompólya rétegeit, a különféle izmokat, idegeket, inakat és ereket. Feszülten figyeltem. Aztán arra ocsúdtam, hogy a vágást megvilágító erős fény halványulni kezd. Ezt furcsának találtam.

– Engedd el a lámpát, a fenébe is! – mordult rám Apu.

Körülnéztem: ki lehet az az idióta, aki operáció közben a lámpával babrál, és zavartan állapítottam meg, hogy én vagyok az. Oldalról erősen markoltam a lámpa fogantyúját, és közben bizonytalanul imbolyogtam, majd hirtelen erős szédülés fogott el. A falnak dőltem, és lecsúsztam a padlóra, de minden igyekezettel azon voltam, hogy elengedjem a lámpát, mielőtt bezuhanok az asztal alá.

– Nehogy a kezedbe merd venni azt az ollót! – förmedt rám Apu.
– Gyerünk! Add csak ide szépen!

Óvatosan eltartottam magamtól az ollót, és sikerült éppen egy pillanattal azelőtt feladnom Apunak, mielőtt a fejem a padlónak vágódott volna. Így végződött sebészasszisztensi karrierem.

Egyedüli házi orvosnak lenni a környéken nem pusztá foglalkozás volt, hanem életforma is. Nemcsak Apunak, hanem Anyunak és nekem is. Apu látta el a közösség minden tagját, tekintet nélkül arra, hogy

kapott-e fizetséget, és nem kellett bejelentkezni hozzá. Egyszer sem a negyven év során. Ez azt jelentette, hogy a rendes háziiorvosi praxison kívül a szegényeket és az összes olyan beteget is fogadta, aki ilyen-olyan oknál fogva kirekesztettnek számított: az értelmi fogyatékosokat, az idegrendszeri károsodástól szenvedőket, a nyomorban élőket, az eltévelyedetteket, sőt, időnként még ezek háziállatait és jószágait is.

Apu nem volt gazdag, de rengeteg érdekes holmit kapott azoktól, akik nem engedhették meg maguknak, hogy készpénzben fizessenek. Néha ennivalót kapott, például házikolbászt vagy egy zsák fekete-áfonyát, de nem ez volt a legjellemzőbb fizetőeszköz. Az évek során ajándékoztak már neki újságpapírba göngyölt ágacskát, amely idővel pazar sárga futórózsává terebélyesedett, fél rúd dinamitot, erdőben talált rozsdás kardot, indián nyílhegyeket, amelyeket az eke fordított ki a talajból, az autópálya mellől guberált rugalmas kötelet, sőt, még egy 1934-es Chevrolet kisteherautó hátsó felét is, amelyről az illető azt mondta: „Jó lesz, ha vontatni kell valamit.” Némelyik ajándék kész istencsapása volt, de Apu ezeket is kellő méltósággal fogadta el – egy picike kékszajkó, ami kiesett a fészekből, egy kartondoboz négy illatosított kisborzzal, egy csomagtartóba gyömöszölt elárvult mosómedve.

A legszokatlanabb dolog, amit Apu valaha kapott, egy vörös róka volt, amelyet az egyik betege szeme láttára gázoltak halálra. Apu kitömette a gyönyörű tetemet, és évtizedekig díszhelyen tartotta, de Anyu a végén már nem tudta rendesen kiporszívózni a vastag bundát.

Amikor Apuval hazamentünk a kórházból, és ráfordultunk a hosszú kocsifelhajtóra, a szamarak, amelyeket a szomszédaink neveltek, hogy aztán bérbe adják a dollywoodi vidámparknak, lelkes iázással üdvözöltek minket. Féltucatnyi pöttyös gyöngytyúk figyelte a jöttünket, és loholt ki elénk az útra a rájuk jellemző öngyilkos óvatlansággal.

Osztott szintes téglaházunk egy 40 hektáros lankás dombvidék ölelésében bújt meg. A farm délkeleti sarkában egy rönkfából készült pajta csücsült a kézzel vésett kötömbökön, amelyek egy pufók mormotának biztosítottak kényelmes otthont. A telek nyugati szélén fészker állt: itt tároltuk a tehenek szénáját. A legnagyobb pajta a ház mellett helyezkedett el.

Apával rögtön szétváltunk, hogy még sötétedés előtt megetessük az állatokat. Akkoriban négy kutyánk, legalább egy tucatnyi macskánk, több tucat szárnyasunk és harminc tehenünk volt. Én ettettem meg a kutyákat és a macskákat, mert tudtam, mit kell adni nekik, és nem kellett traktorra ülnöm, hogy odavigyem nekik a takarmányt. Megtöltöttem a négy acéltalat, mindegyiket külön sarokba tettem, aztán megálltam a helyiség közepén, hogy szemmel tartsam az eseményeket.

Ezután kimentem a nagy vörös pajtába. A vállammal keményen nekifeszültem a hatalmas ajtónak: minden erőmet latba vetve elcsúsztattam a berozsdásodott görgőkön, majd szélesre tártam. A pajta mélyén külön kis világ honol, saját időzónával, éghajlattal és ökoszisztémával: a deszkák repedései között átszüremlő fény tigriscsíkokkal világítja meg a kavargó por homályba burkolózó birodalmát. A szögekről meg a szarufákról régi bőrszíjak, hosszú láncok, kötelek és zsinetek lógtak alá, függönyként takarva el a korlátot. A padlót borító törmelék rétegei alatt elveszett bicskák generációi lapultak.

A pajtában két méter magasan tornyosultak a szénabálák, amelyek a tehenek táplálékát jelentették a közelgő télre. A széna tetején két macska heverészett: teljes lelki nyugalommal méregettek, mert tudták, hogy nem érem el őket. Beljebb léptem, és vártam, hogy a szemem hozzászokjon a sötétséghez, egyik lábamról a másikra álltam, önkéntelenül is a teheneket utánozva, akik bárgyún bámultak

rám a jászol mellől. Kitapogattam a villanykapcsolót. Megnyugtató érzés volt az özőnvíz előtti fénycső ismerős, gyenge, kékeszöld fényében mozogni. Odamentem az első bokszhhoz, ahol a macskaeledelt tartottuk egy régi hűtőládában. Egy kisebb falkányi macska préselte ki magát a szénabálák közül, és mindegyikük magabiztosan sétált végig a korláton: anélkül akartak eljutni az ételhez, hogy érintkezniük kelljen a pajta padlójával.

Letelepedtem egy alacsonyabb szénabálára a zümmögve pislákoló lámpafényben, és a falatozó macskákat figyeltem. Egyszer csak Apu legjobb barátja, Fletcher jelent meg az ajtóban.

– Szia, Fletcher! – kiáltottam fel. – Mi járatban?

– Gondoltam, benézek, hátha szükségetek van valamire. Biztosan rátok fér egy kis segítség.

Fletcher volt a legaranyosabb, legfigyelmesebb ember a világon. Mindig a rendelkezésünkre állt, amikor csak kellett. Segített Apunak megjavítani a traktorokat meg a többi mezőgazdasági gépet. Annak idején segített nekem meg Anyunak lefogni a kedvenc tizenhét éves macskámat a szárítógép tetején, amíg Apu ellátta az állat sérült lábát. „Várj, majd én” – mondta, amikor észrevette, hogy azért zörög az alumíniumlétra, mert reszket a térdem; azzal kivette a kezemből a szélkakast, hogy föltegye annak a rusztkus remetelaknak a tetejére, amelyet azért építettem, hogy legyen hova félrevonulnom.

Fletcher megállt mellettem, és egy ideig elgondolkodva figyelte a macskákat.

– Szabit vettél ki?

– Aha – feleltem. – A szenátor jó fej. Azt mondta, addig maradok, ameddig csak akarok. – Belenéztem Fletcher cserzett arcába. – Apu-ék nem akarnak bezárni.

– De hogy oldják meg, ha édesanyád kórházban van?

– Velem – válaszoltam. – Megígértem Anyunak, hogy hétfőig helyettesítem.

– Az jó – mondta Fletcher. – Ha apád bezár, az emberek nem tudnak kihez fordulni.

– Tudom – feleltem. – Gondolom, annak sem örülnének, ha Apu hirtelen nyugdíjba vonulna. Legalábbis egyelőre. Bár Apu és Anyu is túl van már a hetvenen. Egyszer ennek is eljön az ideje.

– Tudom, mire célszól – vágta zsebre a kezét Fletcher. – Na megyek, megnézem, kell-e segíteni a teheneknek.

Felálltam, és az ajtóhoz kísértem Fletchert. Együtt gyönyörködünk a naplemente utolsó perceiben. Egy vízszintes, aransárga fényfolt vonta ragyogásba az egész világot. Fletcherre néztem, aki viseltes baseballsapkájától kopott gumicsizmájáig aranyló fényben tündökölt. Egy pillanatra izgalom fogott el: arra gondoltam, így festhetnek az angyalok, de ezt azért mégsem mondhattam ki hangosan.

– Fletcher! – szólaltam meg. – Úgy nézel ki, mint a virágküldő szolgálat emblémája.

Amikor Fletcher elment, észak felé fordultam. A nyugati égbolt ragyogását fokozatosan elhomályosították a kelet felől érkező, gyorsan vonuló szürke felhők. Láttam és éreztem, hogy eső közeledik. Elhatároztam, hogy megvárom.

A rohamokban feltámadó szél port és faleveleket sodort magával. Tíz percbe sem telt, és az eső már el is érte a pajtát. A szél először finom permetet fújt szét, de aztán leszakadt az ég. A bádogtetőnek csapódó kövér esőcseppek dobolása úgy hatott rám, mint egy erős nyugtató. Lekapcsoltam a villanyt, és összekuporodtam a sötétben, miközben körülvettem a friss széna, a trágya meg az eső illata.

három

OKÉ, AZ ELSŐ REGGEL NEM ÚGY SIKERÜLT, ahogy reméltem. Próbáltam lerázni magamról a ballépés terhét. Majd csak alakulnak a dolgok. A következő órák jóval nyugodtabban, de nem kevesebb izgalom közepette teltek. Pincsikutyaként követtem Aput a folyosón, és egyfolytában a kérdéseimmel zaklattam, hogy kiderítsem, mihez kezdjek egy halom érthetetlen dokumentummal.

– Mi az az „Oddi-sphincter-diszfunkció”? – tudakoltam.

– Micsoda? – kérdezett vissza Apu.

– „Oddi-sphincter-diszfunkció.” Itt van az egészségbiztosítási kódjegyzékben. Mi a fene az? Rémesen hangzik.

– Mindegy, mi az, mert itt senkinek sincs olyan. Mi van Mrs. Holloway bokájával? Megtaláltad a számát?

– Talán. Eltört?

– Nem.

– „Fájdalom”, „rándulás” vagy „ficam”?

– Ficam.

– Oké, akkor megvan. De hol van az az Oddi-sphincter? – Apu azonban ekkorra már bevette magát a másik vizsgálóba.

Biztosan jobb példát is találni azokra az állami intézkedésekre, amelyek kezdetben jó ötletnek tűntek, aztán hatalmas káoszba toroklottak, de én személy szerint egy olyan kirívó esettel sem találkoztam, mint az egészségbiztosítási kódjegyzék. Kamaszkoromban könnyedén ki tudtam tölteni a biztosítási nyomtatványokat, még hozzá hétköznapi szavakkal, de most, hogy elmúltam negyven, és az állam lehetővé tette, hogy matematikusok, könyvelők és számítógépes szakértők egész hada ártsa bele magát az ügybe, egyszerűen képtelen voltam felfogni az új, „modern” rendszer lényegét. A legalapvetőbb egészségügyi problémáknak lehetett a legnehezebben a nyomára bukkanni a kódjegyzékben. Maradtak a minden részletre kiterjedő listák, amelyek az elképzelhető legszörnyűsegebb és legabszurdabb betegségeket sorolták fel. Kíváncsi lennék, milyen gyakran kapnak a biztosítók „Abderhalden–Kaufmann–Lignac-szindróma” kezeléséről szóló számlát. És mi a fene az a „Tourette-szindróma”?

Én is találkoztam már olyan esetekkel, mint „problémás, elkényeztetett gyermek”, „ingerlékenység”, „tavaszi fáradtság” vagy „ügyetlen-ség”, de döbbenettel töltött el, hogy a kódjegyzék szerint ezek biztosítás alá vonható betegségek. Még a „lefejezés, törvényes kivégzés (guillotine által)” is kapott kódszámot. Miféle biztosítási kérelem nyújtható be lefejezéssel kapcsolatban?

Viccesen is felfoghattam volna a dolgot, de nem volt kedvem nevetni, mert tudtam, ha nem találom el a kódot, nem fizetnek ki minket, ráadásul kapunk egy kellemetlen hangvételű levelet, amelyben megfenyegetnek bennünket, hogy a húszcentes hibánk miatt több ezer dolláros bírsággal vagy több évtizedes börtönbüntetéssel is sújthatnak minket. Egyfolytában a kódjegyzéket bújtam, amely olyan vastag volt, mint egy nagyobbacska világváros telefonkönyve, és amely csupa apró betűből és még apróbb kódszámából állt. Apu

esetei nagyrészt az „-itiszek” közé tartoztak. A betegek három szótagos „-itiszekben” szenvedtek: arthritis, bronchitis, bursitis, gastritis, otitis, rhinitis. Aztán ott voltak a négy meg öt szótagos betegségek: cellulitis, dermatitis, labyrinthitis, pharyngitis, laryngitis, neuritis, prostatitis, sinusitis és tendinitis. Ám a kacifántos elnevezések és számok ellenére javarészt nem volt szó másról, mint torokgyulladásról, berozsdásodott ízületekről, gyomorfájásról és nátháról.

Ezeket miért nem találni sehol?

11 óra körül a bejárati ajtó nekicsapódott a falnak, és amikor felnéztem, Harley Hawkins egyik nagydarab, hallgatag kamaszfiát pillantottam meg, amint éppen az apját támogatja be a rendelőbe. Ronnie vagy Donnie volt a neve. Nem tudtam biztosan, melyik, mert a fiúk egypetéjű ikrek voltak. Amikor megszólaltak, könnyen meg tudtam különböztetni őket, mert Ronnie hangja egy mákszemnyivel lágyabb volt, mint Donnie-é. A fiú azonban meg se mukkant, csak állt ott, karjában apja erőtlen testével. Rögtön felvillantak az agyamban a hasonló esetek emlékképei, amelyek rendszeres időközönként ismétlődtek az életemben. Apu is sokszor támogatta már be így Harley-t a rendelőbe. Harley arca csupa vér volt, de ez is megszokott dolognak számított.

– Gyertek hátra – mondtam. – Várj egy picit, megfogom az ajtót.

Kipördültem a pult mögül, kitértam a hátsó traktusba vezető ajtót, Ronnie vagy Donnie pedig minden különösebb erőfeszítés nélkül átvonszolta rajta 100 kilós terhét.

– Hova tegyem? – kérdezte.

– Máshol is megvágta magát a fején kívül?

Ronnie vagy Donnie megrázta a fejét.

– Szerinted meg kell röntgenezni? – kérdeztem.

Donnie – én legalábbis kezdtem azt hinni, hogy Donnie az – megint csak a fejét rázta.

– Oké, akkor vidd be a 3-as vizsgálóba, és fektesd föl az asztalra!

Harley Hawkins fékezhetetlen ember volt. Ez valószínűleg előnyt jelentett a számára, mivel a legfélelmetesebb és legveszélyesebb munkát végezte, amiről valaha is hallottam. A cége föld alatti szivárgások elhárítására specializálódott. Nem olyan szivárgásokra kell gondolni, mint amilyenek tavasszal alakulnak ki a házak pincéjében, hanem olyan esetekre, amikor egy afrikai bányában kezd el szivárogni egy alagút háromezer méterrel a föld alatt, és percenként több ezer liter víz ömlik a vajatba, mert valaki véletlenül átfúrt egy föld alatti vízeret.

Harley addig gázolt előre a dühöngő áradatban, amíg ki nem találta, hogyan tapassa be a lyukat – mint a mesebeli holland kisfiú. Harley az egész világot beutazta így. A Red Adair kisebb teljesítménnyel is híressé tudott válni, mert az olajtüzek eloltása látványos és könnyen fényképezhető. Harley munkája olyan rettentő volt, hogy egy fotós sem akarta elkísérni őt. Zömmel sötétben dolgozott, mert a föld alatti vízszivárgásoknál mindent áramtalanítani kell. Minden egyes bevetésre 70 kilós felszereléssel és, gondolom, azzal az optimista reménnyel a szívében érkezett, hogy mindig marad elég levegő a víz színe és a plafon között.

A szabadidejében azonban Harley nehezen tudott megküzdeni a mindennapi élet nehézségeivel. Két munka között nem csinált mást, csak ivott. Józanon is a legvakmerőbb emberek közé tartozott, részegen viszont több balesetet szenvedett, mint bárki, akit életemben ismertem. A szeszen kívül Harley-nak három szenvedélye volt: a felesége, Avon, az autózvezetés meg a pisztolyok. Kényes kombináció.

Harley imádta Aput, ezért ragaszkodott hozzá, hogy mindig ebbe a rendelőbe hozzák, ha össze kellett varrni vagy meg kellett röntgenezni

valamijét – ez hetente akár többször is előfordult, ha éppen nem dolgozott. A röntgenaktája olyan vastag volt, hogy négyfelé kellett szedni: fej, felső végtagok, test, alsó végtagok. Egyik évben Harley többet fizetett az orvosi ellátásért, mint Apu legnagyobb céges partnere, a cinkbánya, amely több száz alkalmazottat foglalkoztatott. Harley teste olyan volt, akár egy görög istené, a bőre azonban egy csúnyán összetákoltt takaróra hasonlított, amelyet Apu éveken át toldozott-foldozott. Minden hegnek megvolt a maga története – legalábbis ami Apu-t illette. Harley nem sok mindenre emlékezett.

Amikor Apu kidugta a fejét az 1-es vizsgáló ajtaján, látta, hogy Harley-t éppen akkor támogatják be a rendelőbe, de gyorsan vissza is vonult, hogy befejezze, amit félbehagyott.

– Alma, készítsen elő Xylocaint – szólta hátra a válla fölött. Ezzel az injekcióval szokták érzésteleníteni az összevarrandó területet. Nem mintha Harley-nak sok érzéstelenítőre lett volna szüksége. Elképesztő, mennyi szert lehetett spórolni ezen az emberen.

Apu pár perc múlva megjelent a 3-as vizsgálóban.

– Már megint mibe keveredett? – tudakolta, miközben felhúzta a sebészkesztyűt. – Te vagy Donnie, ugye?

– Igen – mosolyodott el halványan Donnie. Örült, hogy eltalálták a nevét. – Arlene néninek, Anyu testvérének be kellett mennie a kórházba valami női műtét miatt. Anyu elkísérte. Mielőtt elment, kiöntötte Apu összes dugipijáját, és magával vitte a kocsikulcsokat. Maga is tudja, Apu mennyire szeret vezetni.

Apu bólintott.

– A fűnyíró traktorral viszont megfeledezett. Apu talált valahol egy kis piát, és kiment a négysávosra száguldozni. Anyu bátyja, C. A., másfél kilométerre lakik innen, az autópálya mellett, és

amikor Apu odaért a házához, úgy döntött, hogy le kell nyírni a fűvet C. A. bácsinál, úgyhogy lekanyarodott hozzá, és lenyírta a fűvet.

– C. A. bácsi mesélte, amikor felhívott minket, hogy hozzuk haza Aput, hogy pont ma szólt a fiának, Samuelnek, hogy le kéne nyírni a fűvet. Amikor hazaért, és meglátta az udvart, égnek állt a haja. Apu inkább a virágokat kaszálta le, mint a fűvet. C. A. majdnem agyonverte Samuelt. „Úgy néz ki a gyepe, mintha valami részeg barom nyírta volna le!”, üvöltötte. „Mert így is volt”, felelte Samuel. Aztán Samuel odavezette C. A.-t Apuhoz, aki a ház mögött feküdt az udvaron, total kiütve. Teljes erőből nekivezette a traktort a madárfürdetőnek. A feje is akkor sérült meg.

Harley meg sem mukkant, még a szemét sem nyitotta ki, amíg Apu összevarrta a fejét, de amikor Donnie leemelte az asztalról, hogy visszavigye a kocsihoz, azt dűnnyögte:

– Kösz, doki!

Harley után Michael Mayshark következett. Azért jött, hogy beállíttassa a szívgyógyszeradagját. Michael sokat gyengélkedett, és a tablettákkal való bűvészkedés kényes ügynek számított nála, így elég gyakran kereste fel Aput.

Michaellel együtt néztük, ahogy Harley-t kivonszolják az ajtón.

– Harley igazán tanulhatna már egy kis illemet – jegyezte meg Michael huncut mosollyal. Azzal rácsapott a pultra, és harsányan felkacagott.

Michael krónikus szívelégtelenségben szenvedett, és csak tetemes mennyiségű gyógyszerrel lehetett életben tartani. Szemmel láthatóan rosszabb bőrben volt, mint amikor utoljára láttam, de a hangulataból ezt nem lehetett volna megállapítani.

Döbbenetes volt látni a két férfi életfelfogása közötti különbséget. Harley mindenáron meg akart halni. Nem mindennapi fizikummal áldotta meg a természet, de ő aztán ki is zsákmányolta a testét, menekvést keresve a világ elől. Michael, aki gyenge szívvel és sok más komoly fizikai rendellenességgel született, nap mint nap hőiesen küzdött az életben maradásért.

Ha mást nem is, egyvalamit sikerült megtanulnom az orvosi rendelőben: azt, hogy az emberek hangulata nem a külső körülményektől függ. Szinte mindig belülről fakad.

Michael egy ritka szívbetegséggel született, amit úgy hívtak, hogy Holt–Oram, azaz „szív-kéz” szindróma. Ez azt jelentette, hogy Michaelnek a szíve és a keze is deformálódott. Ezzel a szívbetegséggel nem számíthatott hosszú életre, így gyerekkorában nem sok figyelmet szenteltek a kezén és a karján tapasztalható rendellenességeknek. Michaelnek hiányzott a bal hüvelykujja, volt viszont egy részben működőképes keze, amely egy észrevehetően rövid alkarból nőtt ki. A jobb alkarja feltűnően rövid volt, a kézfeje pedig szinte egyáltalán nem fejlődött ki.

Testi fogyatékoságai ellenére Michael boldog házasságban élt, három talpraesett, egészséges gyerekkel büszkélkedhetett, sikeres üzletember volt, és nagy mókamester. Az esze is jól vágott, kisebbfajta zseni volt. Könnyedén megjegyezte a rendszámablákat. Az összeset, ami csak az útjába került. Két lábon járó gépkocsi-nyilvántartó volt. A rendőrség nyugodtan kerestethette volna vele az ellopott autókat. A telefonszámokkal is ugyanez volt a helyzet.

Ahogy Michael idősödött, a szívproblémái is egyre aggasztóbbak lettek. Arra kényszerült, hogy úgy tekintsen az éltrendjére, mint egy hosszú távú, pontos kémiai kísérletre – tulajdonképpen az is volt. Kísérlet arra, hogy az alany életben maradjon. Michaelnek minden

korty folyadékról és minden falat ételről nyilvántartást kellett vezetnie. Minden morzsának az összetételét ismernie kellett, ami a testébe került, és előre ki kellett számolnia, hogy az milyen hatással lesz törékeny szervezetére.

Michaelnek hatalmas szíve volt. Ennek akár örülhettünk is volna, de nem örültünk. Michael szíve szinte az egész mellkast betöltötte a röntgenfelvételeken, alig hagyva helyet a tüdőnek meg a többi szervnek. Nem elég, hogy Michael szíve nagy volt, a kamrái is deformálódtak, és a billentyűi sem zártak rendesen. Azért nőtt egyre nagyobbra, mert egyre kisebb hatásfokkal tudott vért pumpálni. Az izom, a pangást ellensúlyozandó, egyre csak erősödött. Halott ügy volt az egész.

De Michael így született, és most már a hatvanadik évében járt. Isten kegyelmének és harcos természetének köszönhette, hogy minden nehézség ellenére életben maradt. Michael nemcsak pozitívan gondolkodott. Az egész életét folyamatos örömmámorban élte, mintha minden egyes levegővétel kivételes ajándék lenne.

Most is a Mercedesemen viccelődött, amelyet a parkoló legtávolabbi csücskébe próbáltam elrejtetni, hogy a lehető legkevesebb feltűnést keltsem vele. Tudtam, hogy észre fogja venni. Mind a ketten bolondultunk az autókért. Michael egy Redneck Parts névre hallgató nagy autóalkatrész-forgalmazó cég tulajdonosa volt. A kocsimra bökött az ablakon keresztül.

– Jobb lesz, ha vigyázol – mondta mosolyogva. – Ez a kocsi alkatrészben a háromszorosát éri!

– Rajta tartom a szemem – feleltem.

Miután Michael távozott, visszamentünk a kórházba, ahol Anyu éppen édesdeden aludt. Elhatároztam, hogy lebonyolítok pár

telefonhívást, amíg Apu hazamegy ebédelni. Ismét lehallgattam a washingtoni hangpostafiókomat.

– Önnek huszon... hat... új üzenete érkezett – figyelmeztetett a női robothang.

Feltárcsáztam a Hart Szenátusi Irodaházat, hogy elbeszélgessek kedves barátommal és munkatársammal, Jacob Goldmannel. Épp-hogy kicsöngött a telefon, amikor Wanda Slover kocsija állt meg az épület előtt. Annak idején ő volt a bébiszitterem, és azóta is gyerekként kezel.

Elizabeth, a Jacobbal közös titkárnőnk vette föl a kagylót.

– Szia, Elizabeth! – köszöntem, miközben azon imádkoztam magamban, hogy Wanda inkább a vasedénybe menjen be. – Itt Carolyn.

– Carolyn! Hogy van anyukád? Sokat gondolunk rátok.

– Még nem tudják, mi baja. Pár napig itt kell maradnom.

– Persze, nyugodtan. Nem maradsz le semmiről. A szenátusi ülések szünetelnek, a főnök pedig Nashville-ben van. Jacob kiugrott a Kongresszusi Könyvtárba. Nem fog örülni, ha megtudja, hogy lemaradt a hívásodról. Nagyon aggódik érted.

Fájlaltam, hogy Jacob nincs velem. Az elmúlt tíz év során alig néhány napra szakadtunk el egymástól: olyanok voltunk, mint egyetlen agy két féltékéje. Furcsa párost alkottunk. Jacobnak sötétbarna haja volt, nekem szőke, és Jacob ijesztően kampós orra éles ellentétben állt az én pisze szaglószervemmel. Jacob külseje mindig makulátlan volt, egy cérnaszálat vagy egy ráncot sem lehetett volna találni a ruháján, én viszont, ami a toalettem rendezettségét illeti, rendszerint gyengébben teljesítettem.

Bár kapcsolatunk romantikus szakasza már rég a feledés homályába merült – Jacob mércéjével mérve távoli epizódnak tűnt flott

szakmai együttműködésünkhöz képest –, több mint egy évtizede voltunk barátok. Furcsa érzés volt Jacob állandó jelenléte nélkül szembenézni a nehézségekkel. Most azonban 800 kilométer választott el minket egymástól.

– Hívjatok nyugodtan, ha szükségetek van rám.

– Jaj, nem tudom lerázni azt az undorító CBS-es producert – mondta Elizabeth. – Nyilatkozatot akar a szenátortól, és kezd nagyon undok lenni. Mit mondjak neki?

Ekkor Wanda viharzott be az ajtón.

– Bent van a doktor úr? – kurjantotta öblös hangon.

Megráztam a fejem.

– Mondd meg neki, hogy pár napra vidékre utaztam, de amint hazaérek, visszahívom.

– Miért, hol van? – tudakolta Wanda.

Hátat fordítottam Wandának, és megpróbáltam a telefonbeszélgetésre összpontosítani.

– És mi legyen azzal a vacsorával a francia követségen? Jacob kérdezteti, hogy elmész-e. Mert ha nem, egy egész sereg lelkes jelentkező ácsingózik a helyedre. Van, aki még fizetni is hajlandó.

– Erről meg is feledkeztem – sóhajtottam föl. – Mondd meg Jacobnak, hogy nyugodtan adja oda a meghívómat valakinek, de jobb, ha ilyesmit nem is emlegetsz. Ma egy autós gyorsétteremben reggeliztem, és nagyon csodálkoznék, ha be tudnék kapni valamit ebédre.

Az a reményem, hogy Wanda lekopik – vagy legalábbis türelmesen várakozik –, hirtelen hamvába holt.

– Carolyn Jourdan, hol a fenében kódorog az apád? – förmedt rám Wanda a pult fölött áthajolva. – Tudja, hogy amíg ő nincs itt, te a telefonnal szórakozol? Segítségre van szükségem! Lángol a seggem.

– Hol vagy? – kérdezte nevetve Elizabeth.

– Ne várd, hogy eláruljam – feleltem, azzal visszapördültem a hokedlin, hogy jelentőségteljes pillantást vessek Wandára, és megfenyegessem az ujjammal. – Még valami?

– Mi? – hápogta Wanda zavartan. – Ja, igen. Kiújult az arany-erem. És a csillagokat látom!

Elizabeth másodszor is felkacagott, de diplomatikusan visszafogta magát.

– Semmi érdekletes – válaszolta.

– Holnap megint hívlak – mondtam neki. – Rendben?

– Persze – kuncogta Elizabeth, azzal letette a kagylót.

Nyilvánvalóvá vált, hogy nem fogom tudni Apu rendelőjéből intézni a hivatalos ügyeimet.

négy

KÉSŐBB, MIKÖZBEN lehangoló helyzetemen rágódtam, és összevettem azt Anyu még siralmasabb állapotával, ismét megszólalt a telefon. Tulajdonképpen egész délután megállás nélkül csörgött.

– Dr. Jourdan rendelője – mondtam kedvtelenül.

– Joel beteg – hallottam egy éles, sürgető női hangot. – Most indulunk itthonról, és amikor odaérünk, vezessék rögtön a doktor úrhoz, nehogy várnia kelljen.

– Ki az a Joel? – kérdeztem.

– He?

– Mi Joel vezetékneve? – tudakoltam.

– Évek óta a doktor úrhoz jár!

– Én viszont csak fél napja vagyok itt, úgyhogy muszáj segítenie.

Mi az úr teljes neve?

– Joel Lekvár.

– Joel mi?

– Lekvár.

– Betűzze, kérem!

– L... e... q... u... i... r... e.

– Ja, igen. – Kicsit megkésve ugyan, de beugrott, hogy ezzel a fiúval együtt jártam középiskolába. Népszerű fickó volt, igazi baseballisten, és nem is tudta, hogy a világon vagyok. Reméltem, hogy ez így is marad.

– Joelnek mellkasi fájdalmai vannak?

– Nem.

– Vérzik?

– Nem.

– Belement valami a szemébe?

– Miért kérdez ilyen hülyeségeket?

– Mert ha mellkasi fájdalmai vannak, ne is hozzák ide! Vigyék egyenesen a knoxville-i kórházba! Ha pedig nem vérzik, és semmi sem ment bele a szemébe, ugyanúgy ki kell várnia a sorát, mint másnak. De ezt biztosan Ön is tudja, ha már évek óta jár a doktor úrhoz. Nálunk nincs előzetes időpont-egyeztetés.

– Joel nem várhat. Beteg!

– Mint mindenki, aki eljön ide. Ha olyan beteg, hogy nem tud várni, vigyék kórházba!

– Nem akar kórházba menni. Dr. Jourannel akar beszélni.

– Akkor ugyanúgy ki kell várnia a sorát, mint a többieknek. Ne siessenek annyira, mert most is legalább hatan várnak a doktor úrra, és nem tudhatom, ki ér még ide önök előtt.

A nő lecsapta a kagylót.

Húsz percig élvezhettem a nyugalmat a harákolók és szortyogók maroknyi csapatától körülvéve, ám hirtelen kivágódott az ajtó, és egy feltűnően öltözött nő rontott be rajta. Rojtos, strasszokkal kirakott farmernadrágja és farmeringe azoknak az elképesztően szűk ruháknak a szabását idézte, amelyeket Jane Russell viselt az 1950-es évekbeli westernfilmekben. Annyi ezüstékszer lógott rajta, hogy minden

mozdulatát hangos csilingelés és csörömpölés kísérte. Ezüstszegecses övén akkora csat virított, hogy féltő volt, ha leül, komoly hasi sérüléseket szerez.

Ajkát vastag réteg szájfény fedte, hosszú, rózsaszínre lakkozott körmei négyzögletesre voltak reszelve, és olyan erős parfümfelhő vette körül, hogy ha eltéved az őserdőben, kilométerekről is a nyomára lehetett volna bukkanni.

– Itt van Joel – mondta. – Készítsék elő az egyik vizsgálót! Mindjárt behozom.

– Jelen pillanatban az összes vizsgáló foglalt – feleltem. – És önökön kívül is várnak még a doktor úrra. Felírom a nevét, és szólok, amikor sorra kerül.

– Nem tud várni.

A várakozók diszkrét pillantásokat vetettek felém. A rendelőben sajátos hierarchia uralkodott, amelyet nem lehetett figyelmen kívül hagyni. Senki sem akart a náthájával betolakodni egy haldokló elé, aki az utolsókat rúgja, de a betegek a jogtalan előrekéredzkedést sem nézték jó szemmel.

– Már a telefonban is elmondtam. Ugyanúgy ki kell várnia a sorát, mint a többieknek.

Miss Rodeo lesújtó pillantást vetett rám.

– Joel nem ücsöröghet itt... *ezek* között – mutatott körbe a váróban. – Még elkap valamit. Vagy elhányja magát – tette hozzá.

– Értem. Majd kiszólok, ha ő következik.

A nő nagy kolompolások közepette kivonult, ügyelve rá, hogy csak két ujjal érintse az ajtót. Mielőtt beszállt volna a nyitható tetejű Trans Amébe, előhalászott egy fertőtlenítő kendőt a levél-tárcájából, és átdörgölte vele a kezét. A hátradöntött anyósülésen egy bolyhos rongydarabba burkolt dudor halvány körvonalait

pillantottam meg – ő lehetett Joel. A váróban enyhe derűtség támadt.

Egyre csak az motoszkált a fejemben, hogy ismerem ezt a nőt, de sehogy sem tudtam rájönni, honnan. Miközben elbambulva bámultam a kocsit, hirtelen beugrott: Cheryl Piatt. Egy évfolyamra jártunk. Ő volt a csinibaba, én meg a bandzsa stréber. Cheryl sosem bántott, én azonban széles ívben elkerültem, mert betegesen rettegtem, nehogy az osztály szépének egyetlen csípős megjegyzése csorbát ejtsen az önbecsülésem.

Háromnegyed óra múlva kikopogtam az ablakon, hogy behívjam Joelt. Óriási húhó közepette egy negyvenes férfi jelent meg az ajtóban: frottírköntöst viselt, amely alól kivirított gyűrött pamutpizsamája. Úgy festett, mint egy mutogatós bácsi vagy egy perverz alak – amit csak tovább tetézett rózsaszín plüss házipapucs. Tátva maradt a szám. Életemben nem láttam még senkit, aki pizsamában jött volna be a rendelőbe. Még a *haldoklók* is rendszeren fel szoktak öltözni. Döbbenetemben odakiáltottam Apunak, aki a hátam mögött állt a pultnál:

– Apu, itt van egy ember pizsamában!

Apu föl sem nézett a receptírásból.

– Biztosan Joel az.

– Igen! Honnan tudod?

– Joel az egyetlen, aki pizsamában szokott jönni.

– Nézd már! – méltatlankodtam tovább. Úgy tűnt, Joel nemrég kelhetett fel, és még csak fogat sem mosott, mielőtt elindult. Abszurd házipapucsában végigcsoszogott az aszfalton, be az ajtón, át a várón, aztán végig a folyosón. Cheryl ott lépdelt mellette: úgy szorította a kezét meg a karját, mintha egy rokkantat támogatna.

Amikor elhaladtak előttem, a nő egy mikrohullámú sütő nagyságú neszesszert hajított a pultra, és így szólt:

– Elhoztam a gyógyszereit, hogy lássa, mit szed most, és felírja, ami fogytán van.

Apu kicipzáratta a neszesszert.

– Na nézzük, Joel, mi van itt.

Joel nem válaszolt. Úgy vonszolta magát, mintha minden figyelmét a járás foglalná le.

Apu egyenként kiszedegette a kopottas sárga műanyagdobozkákat a táskából, és – címkéjüket felém fordítva – felsorakoztatta őket a pulton.

– Írj egy listát erről a sok szemétről, hogy lássam, mit művel magával ez az alak. Joel, maga lassan patikát nyithatna.

Hozzákezdtem a lista összeállításához. Komoly csuklómunkát igényelt, hogy körbe-körbe forgassam a dobozkákat, és elolvassam a címkéket. Amikor végeztem a leltárral, egy óriási zagyvalékot láttam magam előtt. Újra le kellett másolnom, kategóriákba sorolva a tablettákat, hogy ki lehessen hámozni belőle valamit. Joel huszonháromféle gyógyszert szedett.

Miután több mint fél órán át hallgatta Joel sirámain, Apu visszajött a pulthoz, és sóhajtván égnek emelte a tekintetét.

– A nők közül kerül ki a legtöbb hipochonder – seppogte –, de az a néhány férfi minden nön túltesz.

A gyógyszerlista ott hevert a pulton. Apu fölemelte, és olvasni kezdte. Már az első pillanatban leolvadt róla a közömbösség álarca.

– Joel, ezt *mind* beszedi? – kiáltott hátra a válla fölött.

– Ezek csak a vényköteles gyógyszerek – válaszolta Joel. – A recept nélkül kaphatóakat egy másik neszesszerben tartom. Megmutassam?

– Ne... ne – felelte Apu. Visszalépett az 1-es vizsgáló ajtajához.

– Nem gondolt még arra, hogy ha rosszul érzi magát, elég lenne

bevennie egy aszpirint, és sorozatokat nézni a kanapén fekvve, ahogy más is teszi?

– Nem – felelte Joel.

– Kár – jegyezte meg Apu, azzal átment a szobájába, hogy lediktálja az adatokat Joel kartonjához. Amikor Joel kilépett a vizsgálóból, Alma feltartotta a hüvelykujját, amit én úgy értelmeztem, számoljak fel többet, mint amennyit egy rendes betegnek szokás. Odaírtam még 11 dollárt a számlára az extra hosszú telefonhívás, a pizsama meg a rózsaszín plüss házipapucs miatt, és azért, mert Cheryl még mindig nagyon csinos volt. Ez elfogadható indoknak tűnt.

Almára néztem.

– Negyvenkettő? – tátogtam felé hangtalanul.

Kimeresztette a szemét, és másodszor is feltartotta a hüvelykujját.

– Ötvenhárom? – kérdeztem.

Alma vállat vont.

– Ötvenhárom dollár lesz – mondtam, amikor a páros odacsoszogott elé.

Ötkor egy elegáns, régi, fehér, napfénytető BMW állt meg az épület előtt. Egy magas férfi szállt ki belőle, és úgy nézett körül, mint egy rabló, aki azt ellenőrzi, nincsenek-e szemtanúk a közelben. Amikor az ajtóhoz lépett, megkönnyebbülve állapítottam meg, hogy III. Matthew Wyatt DeHaven az. Együtt nőttünk fel. Bár évek óta nem láttam Matthew-t, nem volt nehéz felismernem. Százkilencven centi magas volt, sötétbarna, göndör hajjal és nagy, világoskék szemekkel.

– Szia, Matthew! – kiáltottam mosolyogva.

– Szia, Carolyn! Te meg mit keresel itt? Azt hittem, Washingtonban élsz.

– Igen, de Anyu nem érzi jól magát, úgyhogy lejöttem, hogy be-
ugorjak helyette pár napra. Csak nem vagy beteg?

– Nem. Egy kis szívességet szeretnék kérni a doktor úrtól.

– Mit?

– Megsérült a kecském, és itt szeretném megröntgeneztetni a lá-
bát. Nem bízom az állatorvosokban. Megkopasztják az embert, pe-
dig a felét sem tudják annak, amit a doki.

Apu biztosan örömmel hallaná, hogy még mindig kenterbe veri
az állatorvosokat, gondoltam magamban. Az állatok nagyon fontos
szerepet tölthettek be ezen a szegény, mezőgazdaságból élő vidéken,
és akadtak egyedek, amelyeket a tenyésztésre való alkalmasságuk
miatt nagy becsben tartottak, vagy házi kedvencként kényeztettek.
Gyakran előfordult, hogy az emberek bevitték az állatot a házba, ha
megbetegedett. Mi egyszer több hétig a garázsban tartottunk egy új-
szülött borjút. Anyu pulóverét adtuk rá, nehogy megfázzon.

– Megkérdem Aput – mondtam. – Még szerencse, hogy vége a
rendelésnek. Senki sem engedné, hogy előrevegyünk egy kecskét, de
mire sorra kerülne, kirágná a kocsid oldalát.

– Én is így gondoltam – vigyorodott el Matthew. – Nem kérem
ingyen. Ugyanannyit fizetek, mintha engem röntgeneznétek meg.

– Nem szívesen fogadnék el pénzt, Matthew. Lehet, hogy tilos
kecskét röntgenezni egy emberi röntgengépen. A végén még ránk
száll a Nukleáris Hatóság. Aztán mehetünk a dutyiba.

Ekkor ébredtem rá, hogy kidobtam az ablakon 24 dollárt, még-
hozza rögtön az első napomon. Anyu mindig azt hajtogatta Apu-
nak, hogy nincs üzleti érzékem. Meg volt győződve róla: ha Apuval
felügyelet nélkül maradnánk, heteken belül csődbe menne a vállal-
kozás. El is határoztam, hogy nem szólok neki erről a potyarönt-
genről. Valami azt súgta, hogy Apu sem szívesen hozná föl a témát.

Anyu pedig soha nem jön rá a turpisságra, mert a kecskéknak nincsen kartonjuk.

– Mióta tartasz kecskéket? – kérdeztem.

– Apu meg a testvérei pár éve nyugdíjba mentek. Bezárták a tejgazdaságot. Én meg elhatároztam, hogy ritka és veszélyeztetett fajokat fogok tenyészteni a legelőn meg az istállóban. Csak hobbiszinten csinálom, de legalább van mivel elszöszmötölni. Amúgy még mindig a bányában dolgozom.

– Az klassz! Mindjárt szólok Apunak, hogy itt vagy. Addig nyugodtan hozd be a kecskét!

Apu szíves örömet megröntgenezte a kecskét. Többek között ezért szeretett vidéken praktizálni. Az állatgyógyászat is legalább annyira érdekelte, mint az emberorvoslás. Kisgyerekkora óta gyógyított állatokat: dobozsám hordta haza a szerencsétlen, sérült párákat.

A kecske gyönyörű volt. Kicsi és formás, hosszú, dús, krémfehér szőrzettel és karcsú, csavart szarvakkal. Ráadásul szelíd is volt.

– Ezzel a kis betyárral sokkal könnyebb bánni, mint egy tehénnel – jegyeztem meg.

Matthew bólintott.

– Az biztos. Könnyebb is lett a dolgom. Mindig nekem kellett megfejnem a legrúgósabb teheneket, mert az én karom a leghoszszabb.

Éreztem a hangján, hogy hiányoznak neki a tehenek. Tudomásom szerint a családja négy generáción át üzemeltette a tejgazdaságot. Az ilyen típusú emberek született állattartók, és rosszul érzik magukat jószágok nélkül.

Matthew próbálta megnyugtatni a kecskét, mialatt Apu az állat mellső lábára irányította a röntgengépet.

– Csak a baj van velük. Bárhonnán ki tudnak szökni, nincs agyuk, és hamar megsérülnek.

Apu elvonult, hogy előhívja a röntgenfelvételt, aztán behozta, hogy megmutassa Matthew-nak.

– Nincs eltörve a lába. Hagyd benn az istállóban pár napig, aztán majd meglátjuk, mi lesz.

– Rendben. Nagyon köszönöm, doki. Ezt nem fogom elfelejteni. Az adósa vagyok.

Néztem, ahogy Matthew kicipeli a kecskét az autóhoz, és elfekteti a keskeny hátsó ülésen. A kecske szemmel láthatóan élvezte a babusgatást. Nem mozdult, míg Matthew elindította az autót.

– Na, mára végeztünk – mondtam Apunak, miután bezártam a rendelő ajtaját, és végre a hátam mögött tudhattam az első förtelmes napot, amelyet a világ legkelletlenebb és legalkalmatlanabb recepció-saként dolgoztam végig.

Odamentünk az autóinkhoz, majd egészen hazáig követtem Apu zöld terepjáróját. Otthon megetettük az állatokat, mielőtt elindultunk volna a kórházba Anyuhoz.

Apu számtalanszor megtette már ezt az utat az elmúlt negyven év során, de mindig Anyuval. Kíváncsi voltam, mi járhat most a fejében. Akármi is, tudtam, hogy senkinek sem fogja elárulni. Apu kifejezetten fegyelmezett ember volt. Akárcsak Anyu.

Mindig próbáltam felzárkózni hozzájuk, de csak felületes sikereket értem el. A szüleimet a sztoikus nyugalom jellemezte, én viszont mindig is az a „homlokegyenest ellentétes érzelmek fortyogó katlana” típusú ember voltam. Egész életemben komoly csatákat vívtam önmagammal, nehogy föltegyek bizonyos kézenfekvő kérdéseket, mint például: „Minek dolgoztok ennyit?” „Nem akarnátok inkább

szép házban lakni, Ferrarit vezetni, és végigaludni az éjszakát, anélkül, hogy fel kelljen kelnetek, és be kelljen mennetek a rendelőbe vagy a kórházba?”

Miközben a keskeny utakon kanyarogtam, azon morfondíroztam magamban, a sors iróniája folytán miféle kerülő utakra sodort az élet. Tulajdonképpen nem is akartam elköltözni itthonról, de a hegyekben csak szakács- vagy pincérnői állást tudtam volna szerezni. Elkövettem azt a végzetes hibát, hogy nem tanárnak vagy ápolónőnek tanultam, hanem orvosbiológiai mérnöki és jogi diplomát szereztem a Tennessee Egyetemen. Végso kétségbeesésemben elköltöztem otthonról, és egymás után váltogattam a munkákat, amíg szenátusi jogtanácsos nem vált belőlem.

Az elmúlt tizenöt évben alaposan elkényelmesedtem. Hozzászoktam, hogy egész kis csapat vesz körül, és támogat, viszik a csomagjaimat, limuzinnal és magánrepülőgépen utazhatok. És egyre távolabb sodródtam a hagyományos Appalache-hegységbeli étrendtől, amely sertéshúsból és disznózsírban kisütött köretből állt.

Hiányzott a VIP-élet, de sokkal jobban rettegtem attól, amit még magamnak is alig mertem bevallani – hogy véletlenül összetalálkozom valamelyik rosszindulatú helybelivel, aki azonnal felismer, és rám süti a környék legnagyobb balfékje bélyegét.

Istenem, felnőni sem volt itt könnyű, ahol mindenki figyelemmel kísérhette a nem száz százalékosan sikeres műtéteket, amelyekkel a kancsalságomat próbálták meggyógyítani; láthatta a fogszabályozómat, amelyet tíz éven keresztül kellett viselnem, és amellyel végül sikerült kiegyenesíteni a csálé fogaimat; továbbá megcsodálhatta az otromba zöld ortopéd cipőmet, amelyet minden nap fel kellett vennem, hogy kiegyenesedjen tőle a jobb lábam. Ráadásul,

annak dacára, hogy két évvel fiatalabb voltam, mint a többiek, én voltam a legmagasabb az osztályban. Pocsékul éreztem magam.

Most, bár végre sutba dobhattam a fogszabályzót meg a cipőt, és a fiúknak is benőtt a feje lágya, kirekesztettségem mégis fényévekre volt attól, ahonnan eredetileg indultam. Imádkoztam, hogy észrevétlenül távozhassak, mielőtt még kiszúrnának. De alighogy elmormoltam az imát, észrevettem egy transzparenst a házunk közelében álló templomon. Ez állt rajta:

„A kultúra segít a világnak... a pokolra jutni.”

Késő. A baptistáknak máris szemet szúrtam.

öt

AMIKOR BEMENTEM A PAJTÁBA, hogy megetessem a macskákat, Fletcher éppen a zsinegeket vagdosta le a bálákról, hogy áthányhassa a szénát a jászolba.

– Milyen napod volt? – kérdezte.

– Nem túl jó – feleltem. – Nem öltem meg senkit, de eléggé felzaklattam Aput meg a Hankins nővéreket.

Fletcher leült egy alacsony bálára, és felnézett rám.

– Nagyon rendes tőled, hogy segítesz neki. Ugye, tudod?

– Nincs sok választása szegénynek.

Fletcher elvigyorodott.

– Emlékszem, amikor ideköltözött – mondta. – Közel és távol ő volt itt az egyetlen orvos.

Zavartan kotorásztam a régi, kiszuperált fagyasztóládában, amelyben a macskatápot tartottuk, és kilapátoltam belőle néhány kiló macskaeledelt.

– Apád akkor választotta ki magának ezt a helyet, amikor meghallotta, hogy Mascotban egy fickó áramütést szenvedett, és az öreg orvos bicskával operálta meg.

– Igen – feleltem. Nem először hallottam a sztorit. Az eset még a kardiopulmonáris újraélesztés előtti időkből történt. Az orvos egy kölcsönkapott bicskával nyitotta föl a pasas mellkasát, és a puszta kezével indította újra a szívét.

– Érdekes sztori – jegyeztem meg –, bár a csattanóját nem nagyon tudom elhinni. Azt, hogy a fickó, aki az áramütés előtt analfabéta volt, hirtelen megtanult írni-olvasni, miután újraindították a szívét. Ki veszi be ezt?

– Sok furcsaság van ezen a világon, Carolyn – mosolyodott el Fletcher. – Sok felfoghatatlan dolog. – Elgondolkodva babrált a bicskájával: kinyitotta meg visszacsukta a pengét. – Apád okos ember – szólalt meg. – Sokra vihette volna, bármilyen orvos lehetett volna belőle, meggazdagodhatott volna, de ő inkább idejött, mert segíteni akart az embereken. – Becsukta a bicskát. – Lehet, hogy te is követni fogod a példáját.

– Nem tudom – feleltem. – Nem akarok mindenáron recepciós lenni. Csak néhány napig maradok, amíg Anyu helyre nem jön. Tudod, hogy szerintem mi ketten Apuval úgyis a tönk szélére sodornánk a vállalkozást.

– Hát – tápázkodott fel Fletcher –, én tudom, hogy azt fogod tenni, amit kell.

Ott állt a sötét pajtában, háttal a lenyugvó nap vakító fényének. Hunyorogva néztem ragyogó sárga sugarakkal övezett fekete sziluettjét, de az arcvonásait nem tudtam kivenni.

Aznap este meglátogattuk Anyut, és megkönnyebbülten hallottuk, hogy a kevésbé veszélyeztetett betegek közé helyezték át. Az állapota válságosról kritikusra enyhült. Az új kórteremben a falak üvegtáblák helyett kellemes kék színű függönyökből álltak. Az ágy

fejrésznél most is elég sok műszer sorakozott, de a betegek közvetlenül egy-egy nagy tetőablak alatt feküdtek, ahonnan egyenesen a kék égre meg a csillagokra láttak.

– Mi ez a tetőablakos dolog? – kérdeztem Aputól. – Isten így jobban látja a legbetegebbeket, vagy fordítva?

– Az a tapasztalat, hogy a keményen begyógyszerezett, nagyon beteg emberek a kórházban fekvé elveszítik a tájékozódási képességüket – magyarázta Apu. – Jót tesz nekik, ha kilátnak a külvilágra. Így érzékeln tudják, hol van a lent meg a fönt, mikor van nappal, és mikor éjszaka. Ettől pedig gyorsabban gyógyulnak.

Ez okos ötletnek tűnt. Én is elég elveszettnek éreztem magam. Még a J. Edgar Hoover Épületben is könnyebb tájékozódni, pedig azt a világ legparanoiásabb emberei kifejezetten bonyolult és félrevezető helynek tervezték. Végimentünk a folyosón, és sorban bekukucskáltunk az elfüggönyözött fülkékbe. Anyut kerestük. Előbb hallottam meg a hangját, mint ahogy megpillantottam. Úgy járt a szája, mint a kereplő. Ez azonban nem volt olyan jó jel, mint amilyennek hittem, mert Anyu egyedül volt. Ott feküdt az ágyon, és csak mondta, mondta, nyitott szemmel, teljesen öntudatlanul.

Hirtelen elfogott a pánik: attól félttem, hogy Anyu agykárosodást szenvedett, vagy agyvérzést kapott, csak nekünk nem szóltak róla. Nem ritka, hogy a szívbetegek agyvérzést kapnak, de aztán ráébredtem, hogy olyan agyvérzésről még nem hallottam, ami után a beteg értelmesen tudott beszélni. Borsózdott a hátam. Az első látogatásomkor Anyu úgy festett, mint aki kómában van, közben meg úgy vágott az agya, mint a borotva. Most nyitva volt a szeme, beszélt meg a kézfejjével hadonászott, mégsem tudott magáról. Apuval két oldalról közrefogtuk az ágyat, és onnan néztük Anyut. Miközben Anyu integetve próbálta bizonygatni mindenki előtt rejtve maradt igazát,

valami furcsát vettem észre csuklójának azon a részén, amely kilógott a takaró alól.

– Miért kötözik le a betegeket az intenzíven? – kérdeztem ugyanazon a nyugodt, lágy, bátorító hangon, amelyen Apu szokott beszélni, amikor a kórházban voltunk.

– Itt nem szokták lekötözni a betegeket! – nézett rám Apu hitetlenkedve.

– Akkor mi az ott Anyu csuklóján?

Talán valami új orvosi eszköz, amihez még nem volt szerencsém.

Apu két ujjá közé csippentette a takarót, egyetlen határozott mozdulattal lehajtotta Anyu derekáig, és döbbsen meredt a szíjakra, amelyekkel mindkét oldalon szorosán az ágy oldalvasához kötötték Anyu csuklóját.

Apu kikukkantott a folyosóra, van-e a közelben ápolónő. Oda ment az egyikhez, és a suttogásnál is halkabb hangon megkérdezte tőle:

– A *feleségemet* miért kötötték az ágyhoz?

A kérdés értelme az volt, hogy bár *egyes* embereket nyugodtan oda lehet kötni az ágyhoz, az orvosok feleségeinek megkötözése minden tekintetben szabályellenes. Sem Aput, sem az ápolónőt nem láttam, de tisztán hallottam a beszélgetésüket a vékony függönyön keresztül.

– Az előző műszak rögzítette le, mert valaki a folyosó végén látta meg az ön feleségét, amint éppen a tetőre vezető vészkijárat felé tartott. Letépte magáról a zsinórokat meg az oxigéncsőveket, és az infúzióállványt használta mankónak. Azt mondta, kiugrik egy cigire, és elég erőszakosan viselkedett.

Anyu finoman szólva is önfejű asszony volt. Már két napja nem tudott rágyújtani. Ezt biztosan nehezen tudta elviselni ötven év

láncdohányzást követően, még akkor is, ha zömmel öntudatlan állapotban volt. Apu nem szólt semmit. Viszonylag fegyelmezetten visszaballagott Anyu ágyához.

Ott álltunk az ágy mellett, és megpróbáltunk éberren figyelni. Hamar kiderült azonban, hogy Anyu ajkát, az előadásmód intenzitása és erélyessége ellenére, egyetlen értelmes szó sem hagyta el. Csupa zagyaságot hordott össze. Egy kukkot sem értettünk belőle.

Jól ismertem a nyugtatókat. Anyu és Apu is rendelkezett gyógyszerési végzettséggel. A vacsoraasztalnál sokszor esett szó a különféle nyugtatókról, altatókról és szorongáscsökkentőkről.

– Teljesen kiütötték – jegyeztem meg.

– A szívbetegeknek jót tesz a pihenés – felelte Apu. – Elfogadott gyakorlat, hogy adnak nekik valamit, amitől kicsit ellazulhatnak.

Ellazulhatnak? Szerintem Anyu inkább *lebegett*, mint *ellazult*. Biztos voltam benne, hogy a szökési kísérlete után jócskán megemelték a nyugtatóadagját. Persze biztosan van valami előírás, mennyi dilibogyót adhatnak egy szívelégtelenségben szenvedő betegnek, és amikor a maximális adag sem hatott, merő elővigyázatosságból még le is kötötték Anyut.

Egy darabig még ott álldogáltunk az ágy mellett, és megpróbáltunk kommunikálni Anyuval, de mivel semmi jelét nem láttuk annak, hogy tudna magáról, egymás között kezdtünk sutyorogni. Végül hazaindultunk.

Apu nem gondolta volna, hogy így fognak bánni a hozzátartozójával. Konkrét elképzelései voltak azzal kapcsolatban, hogyan kell lezajlania egy kórházi látogatásnak. Hároméves koromban azzal próbált megvigasztalni, hogy vett nekem egy Miki egeres órát, és odatartotta a fülemhez, hogy halljam a ketyegését, miközben vastagon bepólyált szemekkel feküdtem az ágyban az első operációm után.

Tizenhárom éves koromban pedig, a második műtétemet követően, pizzát csempészett be a kórterembe, hogy ne kelljen gyümölcskocsonyát ennem.

– Bármit mondunk vagy csinálunk, úgysem fogná föl – vigasztaltam Aput, miközben a kórház labirintusában bolyongva próbáltunk kikeveredni a parkolóba. – Nincs magánál. Ha elmúlik a nyugtató hatása, majd újból próbálkozunk.

Apu annyira elgondolkodott, hogy nem is válaszolt. Rengeteg időbe telt, mire megtaláltuk a kocsit. Egyszer zsákutcába jutottunk a mosodánál, és kétszer vagy háromszor is elmentünk a szívkatéterező előtt, de úgy döntöttem, nem szólok. Azért Washingtonban ragadt rám némi diplomáciai érzék meg tapintat.

Másnap reggel Miss Hiawatha Hancock jött be a rendelőbe. Miss Hiawatha volt a legéletvidámabb nő, akit valaha ismertem. Bárhova ment, karneváli hangulatot teremtett maga körül. Ez a gömbölyded asszony, aki alig érte el a másfél métert, nyolcvankét éves volt.

Tudomásom szerint pár percnél tovább nem bírt csöndben maradni. Én legalábbis így tapasztaltam. Csak úgy dőlt belőle a szó. Mint a folyamatos puskaropogás, mint egy hegyi patak, mint a tűzcsapból előspriccelő víz. Elképesztő témaskálát vonultatott fel a leghétköznapibb dolgoktól a legintimebb történetekig, mindezt egyetlen körmondaton belül. Az ember már azelőtt felfigyelt a közeledtére, hogy őt magát megpillantotta volna, a távozását pedig a hangja fokozatos elhalkulásából lehetett észrevenni. A szomszédja furikázta minden-hova.

Minden elképzelhető ünnephez egyedi ruhakölteményt viselt, de a saját beosztása szerint. Hatalmas készletet halmozott fel kiegészítőkből, és mindig volt rajta egy-egy pár egzotikus fülbevaló meg

legalább egy tucat gyűrű. Egész évben, még nyár közepén is, élénk színű horgolt kalapot hordott göndör műszőrméből készült oroszos prémszegéllyel.

Ha valakit készületlenül ért a látvány, megdöbrentőnek, sőt, egyenesen rémisztőnek találhatta Miss Hiawatha sminkjét: a golflabda méretű vörös lángrózsákat az orcáján, a bőségesen adagolt festéket a szeme körül, a rúzszt, amely alaposan túlfutott a szája vonalán, és a drámai, félrecsúszott, vastag fekete ceruzával megrajzolt szemöldököt.

Miss Hiawatha négy éve szenvedett a szenilitás egy különleges, ám megnyerő fajtájától. Az utóbbi időben azonban szenilitása kényszerbetegséggel párosult, aminek hatására mániákus szemétszedővé vált. De nem az apró szöszmösök érdekelték, hanem a háztartási hulladék. Tornyokban állt a házában: zsákokba pakolva és szétszórva is. Még a világ legfigyelmesebb családja sem tudta volna kordában tartani az idős hölgyet, így az egyházközösség önkéntesei havonta egyszer elmentek hozzá, és amíg valamelyikük beszélgetésbe elegyedett vele, hogy elterelje a figyelmét, a többiek gyorsan körbejárták a házat, annyi szemetet nyaláboltak föl, amennyit csak észrevétlenül ki tudtak csempészni, az egészet feldobálták egy teherautó platójára, és elviharzottak.

Arra már rájöttek: ha a szomszédos kocsibeállókban halmozzák föl az egynapi termést – a kb. húsz fekete műanyag zsákot –, hogy később elszállítsák onnan, Miss Hiawatha megvárja, amíg elmennek, és az egészet visszacipeli a házba. Miss Hiawathának a kiürült Maaloxos üvegek voltak a kedvencei: hatalmas gyűjteményét az ablakpárkányokon és asztalokon állította ki. A szép kék színük tetszett neki.

Imádtam Miss Hiawathát. Mint mindenki. Senki nem kapott annyi őszintén önzetlen segítséget, mint ő. Az emberek annyira szerették, hogy nem akarták nagydobra verni a jócselekedeteiket, nehogy

zavarba hozzák őt, vagyis mindent titokban végeztek el: függő virágkosarakkal díszítették fel a verandáját, vagy gyorsan lenyírták nála a füvet, amíg elment bevásárolni. Az egész közösség nagy egyetértésben gondoskodott róla.

Miss Hiawatha a Valentin napi toalettjében érkezett, és úgy üdvözölt, mintha előző nap találkoztunk volna utoljára. Valójában évek óta nem láttam őt. Amikor belépett, éppen a születésnapi vacsorájáról mesélt. A fia, Cade szervezte az egészet.

– Cade könyvelő. A születésnapomon elvitt vacsorázni a Cracker Barrelbe. Istenien éreztem magam. Két szomszédom is meghalt úgy, hogy én nem is tudtam róla. Ha Cade nem visz el a Cracker Barrelbe, még most sem tudom. A pincérnő mesélte. Szerintem Cade régebben járt azzal a nővel. Folyton apám jár a fejemben. Már hatvanöt éve halott. Kislány voltam, amikor meghalt. Egyfolytában ő jár a fejemben. Tudod, eltört a csípőcsontom, és két férjet is eltemettem azóta. Tetszik a fülbevalóm?

– Igen – feleltem. – Nagyon.

– Akkor tessék, a tiéd. – Miss Hiawatha kirántotta a füléből a fülbevalót, és felém nyújtotta.

Elvettem, és föl tettem. A színes kartonpapírra ragasztott nagy piros, sárga, kék és zöld strasszok fényesen csillogtak.

Miss Hiawatha tovább lefetyelt, és miközben kifelé bámult az ablakon, én fejben összeszámoltam az ékszereit: tizenhat karkötő, huszonkét gyűrű, négy nyaklánc meg a fülbevaló, amit én viseltem.

– Cade meghízott. Régebben csirkéket tenyésztett, de most könyvelőként dolgozik. Elvitt vacsorázni a születésnapomon. A Cracker Barrelbe mentünk. Rántott csirkét ettem. Nagyon finom volt. Cade az azelőtti napon is elvitt valahova. Nem is emlékszem, kitől kaptam ezt a fülbevalót. Tetszik? A tiéd. Rengeteg fülbevalóm van. Cade

kakasviadalokat is rendezett. Neked is megengedte, hogy megnézd. Emlékszel? Akkor még ilyen kicsi voltál.

– Emlékszem. Cade nagyon rendes volt velem – feleltem. – Hogy azok a kakasok milyen gyönyörűek voltak! Cade tart még kakasokat?

De Miss Haiwatha ekkorra már témát váltott.

– Kezd elmúlni a hasmenésem. Egyfolytában Apu jár a fejemben. Tegnap ott állt a szobám sarkában. Elhiszed, amit mondok?

– Hát persze – válaszoltam komolyan.

– Olyan tisztán láttam őt! Néha odaáll az ágyam végéhez. Fáj a gyomrom. Szólnom kellene a doktor úrnak. Szerinted Maaloxot vegyek be? A szomszédasszonyom azt mondja, szedjek Peptót, de én gyűlölöm a rózsaszínt. A Maalox szebb. A kéket jobban szeretem. Nagyon csinos vagy ma. Illik a ruhádhoz ez a fülbevaló. Tökéletes párosítás.

Igaza volt.

Időközben elvesztettem a beszélgetés fonalát, de Miss Haiwatha egy szempillantás alatt visszakanyarodott Cade-hez meg a születésnap vacsorához, így újra képbe kerültem. Amikor az idős hölgy végre bemehetett Apuhoz, közölte vele, hogy éjjel mellkasi fájdalmai voltak, és szerinte gyomorrontást kapott.

Amikor kijött a vizsgálóból, fizetni akart, de Apu visszautasította a pénzt, mondván, hogy majd a biztosító megtéríti a költségeket. Miss Haiwathának tulajdonképpen nem is volt egészségbiztosítása, de ő mit sem tudott erről. A szomszédja, aki aznap fuvarozta őt, elésietett, és fölsegítette rá a kabátot.

– Vigyél el Frankie-hez – mondta a hölgy. – Ki kell váltanom az orvosságomat.

„Frankie”, azaz Franklin DeCoville volt a helyi patikus. Állandó kapcsolatban álltam vele, egyrészt a receptek miatt, másrészt, mert

én voltam a közvetítő közte és Apu között. Frankie is Miss Hiawatharajongó volt, ezért miután a hölgy távozott, odatelefonáltam neki a kis patikába:

– Frank, az egyik unokatestvéred már úton van hozzád. Öt perc múlva ott lesz.

– Melyikük? – kérdezte Frank.

– Nem akarom elrontani a meglepetést, csak annyit mondok: elő a Maaloxszal!

– Te jó ég, ajtókat bezárni, Miss Hiawatha közeleg! – kiáltotta Frank megjátszott riadalommal. – Egyébként nem az *én* unokatestvérem. A *feleségem* rokona – tette hozzá lemondó sóhajjal.

Két órám volt, hogy valamennyire kifújhassam magam, de aztán megérkezett Adron. Adron Breedlove magas, a hetvenes évei közepén járó, sovány férfi volt. Annak idején vörös hajú és szeplős volt, de az évek során pazar hajkoronája hófehérré változott, a földműveléssel eltöltött hosszú évek pedig látható nyomokat hagytak sápadt arcborján. Több kisebb rákos elváltozás pöttyözte az arcát, az orrát meg a fülét, ott, ahol kikandikált az ellenzős sapkája alól.

Adron, helyi virágnyelven szólva, „egyszerű” ember volt. Vagyis még a jobb napjain sem lehetett értelmesen elbeszélgetni vele. Végtelenül kedvesen és udvariasan viselkedett, szép metszésű arca volt, nehéz felfogása miatt azonban csak pokoli kínok árán lehetett kommunikációra bírni.

– Adron, mióta könnyörgök már magának, hogy vegyük le azokat a bibircsókokat a fejről. Teljesen elrákosodtak – mondta neki Apu.

– Ó, én nem aggódom – felelte Adron.

– Pedig szerintem kellene. *Én is* aggódom.

– Ne aggódjon, doktor úr! Maga meg a jóisten majd vigyáznak rám. Érzem.

– Én próbálok vigyázni magára, Adron, de hiába! Menjen el egy plasztikai sebészhez, és vetesse le ezeket a bibircsókokat, különben nem tudom, mi lesz magával.

– Na jó, elmegyek – felelte Adron mindenki legnagyobb meglepetésére.

Győzelem! Apu engem bízott meg, hogy intézzem el a többit, és behívta a következő beteget. Adronnak nem volt pénze, ezért a szociális szervezetek bevonásával kellett kiokoskodnom valamit. Legalább egy tucat telefonhívásomba került, de végül is sikerült megállapodnom a hivatallal. Adron elmegy egy családorvoshoz Lake Citybe (egyórányi autótút észak felé), akitől kap majd egy beutalót egy Oak Ridge-i (egyórányi autótút nyugat felé) plasztikai sebészhez.

Adron nem tudott vezetni, ráadásul az isten háta mögött élt, így találnom kellett valakit, aki el tudja fuvarozni a két orvoshoz.

– Adron – kiáltottam oda neki –, kellene valaki, aki elviszi magát Lake Citybe az orvoshoz, mert csak ő tudja elintézni, hogy az állam fizesse a műtétjét. Kit kérhetnék meg?

– Mi?

Megismételtem:

– Kit kérhetnék meg, hogy vigye el magát Lake Citybe?

– Hol van Lake City?

– Kábé egyórányira északra.

– Én nem ott lakok.

– Tudom, de a hivatal azt kéri, hogy menjen oda, mert csak az ottani orvos tudja beutalni magát a plasztikai sebészhez.

– Mért?

Elhatároztam, hogy máshonnan közelítem meg a dolgot.

– Adron, ki hozta ide magát?

– Pup.

– Pup kicsoda?

– Nem t’om. Ott lakik. A nagy hegy tövében.

Próbáltam türelemre inteni magam.

– Most hol van ez a Pup?

– Ott kinn – mutatott rá Adron az ablakon keresztül egy huszonéves forma férfirra, aki egy tarkabarka karosszériaelemekből összetákolta autóban ücsörgött.

– Elvinné magát valahova, ha megkérem rá?

– Nem t’om.

Adron kiment, hogy beszéljen Puppal. Az ablakból figyeltem őket. Adron lehajolt Puphoz, aki unott képpel fordult felé.

– Hé, Pup! – kiáltotta el magát Adron a felhúzott ablak előtt.

– Mi van? – kiabálta vissza Pup az üvegen keresztül.

Olyan hangosak voltak, hogy a pultnál is tisztán lehetett hallani őket.

– Elvinnél valahova? – ordította Adron.

– Hova? – üvöltött ki Pup az ablakon keresztül.

– Nem t’om! – válaszolta Adron.

Kimentem hozzájuk, és intettem Pupnak, hogy engedje le az ablakot. Kétujjnyira le is tekerte, és a nyíláshoz tartotta a száját.

Adron a réshez hajolt, mire Pup elrántotta a száját, és, felkészülvén az újabb menetre, fölfelé billentette a fülét.

– Pup, kiszállna az autóból, kérem? – szoltam rá emelt hangon.

– Oké! – kiáltott vissza. Azzal nekifeszült a vezetőülés melletti ajtónak. A zsanérok baljóslatúan csikorogtak.

– Mit akar? – ordította Pup egyenesen a képembe.

Az üvöltésétől csengeni kezdett a fülem, és úgy megijedtem, hogy hirtelen el is felejtettem, mit akartam mondani.

– Ööö... kellene valaki, aki elviszi Adront orvoshoz Lake Citybe.

– Én azt hittem, itt van az orvosa – nézett körül Pup zavartan. – Megkért, hogy hozzam el az orvoshoz. Van itt orvos a közelben?

– Itt van az orvosi rendelő, Pup. Jó helyre hozta Adront. De Adronnak egy másik orvoshoz is el kell mennie Lake Citybe. El tudná vinni?

– Á-á! – rázta meg lassan a fejét Pup. – Városban nem tudok vezetni. Félek. Amúgy sem tudom, hol van az a hely. Biztosan eltévednék.

Egy darabig elgondolkodva álltam a kocsi mellett. Rájöttem, hogy Puppall semmit sem érek. Olyasvalaki kell, aki tud tájékozódni.

– Adron, van még olyan ismerőse, aki el tudná fuvarozni?

Hosszasan ácsorogtunk a parkolóban, amíg Adron gondolkodott. Már éppen azon voltam, hogy elismélem a kérdést, amikor Adron megszólalt:

– Az egyik fickónak van kocsija, ott lakik az utcában.

– Hogy hívják? – tudakoltam.

– A nevét azt nem t'om.

Csak vártam türelmesen.

Végül Adron megszólalt:

– Tom tud vezetni.

– Milyen számon tudom utolérni ezt a Tomot? – kérdeztem.

– Nincs telefonja.

– Ismer valakit, akinek van autója?

– Rengeteg mindenkinek van autója – mutatott Adron széles mozdulattal az országúton elsuhanó kocsikra.

– Adron, van rokona, akit felhívhatnék?

– A fiam az elektromos műveknél dolgozik Knoxville-ben.

– Tényleg? Milyen számon tudom utolérni?

– Nem t'om. Az elektromos műveknél van. Ott dolgozik.

Visszamentem a rendelőbe, és felhívtam a Knoxville-i Közműtanácsot. Megtudtam, hogy Adron fia valóban az elektromos műveknél dolgozik, de nem tudom elérni, mert éppen szerel valahol.

Kétségbeesésemben felhívtam a Lake City-beli orvos rendelőjét, és megpróbáltam megértetni a problémámat az unott hangú aszisztensnővel: megkérdeztem tőle, nem tudnánk-e levélben vagy lemondó nyilatkozat segítségével elintézni a beutalást. Hiába. Mi harminckilenc éven át ingyen kezeltük Adront, ők öt percig sem voltak hajlandók. Zaklatottan fészkelődtem a hokedlin.

Adron visszajött, és leült velem szemben.

– Van még egy fiam.

– Milyen számon tudnám utolérni?

– Neki sincs telefonja.

Ez volt az a helyzet, amelyen a világ összes energiájával, okosságával és üzleti érzékével sem lehetett volna segíteni. Még akkor is idegesen rángatóztam, amikor Apu belépett a pult mögé, hogy megírjon egy receptet.

– Mi a baj? – kérdezte.

Elmondtam neki.

– Ha hiszed, ha nem, a bátyja még nála is rosszabb volt – felelte. – Már meghalt. A halála előtt kórházba került, és valahányszor bementem hozzá látogatóba, ott feküdt az ágyon, összevissza hadonászott, és magában beszélt. Azt hitte, a munkahelyén van. Kivett egy képzeletbeli szöveget a hálóinge zsebéből, odatartotta valamihez, és elkezdte kalapálni. Az utolsó leheletéig „dolgozott”. – Majd közelebb hajolt hozzám. – Adronnak van egy lánya is, ő értelmes – suttogetta. – Mary a neve. Úgy vág az esze, mint a borotva, ő majd elsimítja a dolgot.

Hátrafordultam, és áthajoltam a fogadópulton.

– Adron, meg tudja mondani Mary telefonszámát? – kiáltottam.

– Nem. De benne van a noteszomban.

Vártam, hogy Adron előhalássza a levéltárcáját az overalljából, de ő csak ült mozdulatlanul.

– Adron!

– Igen?

– Megkeresné nekem azt a telefonszámot?

– Jó.

Adron kotorászni kezdett a zsebében. Eléggé elhúzódott a dolog. Hirtelen eszembe jutott, hogy Mary már járt nálunk, vagyis a telefonszáma rajta van a kartonján. Ha! Miközben Adron lázasan kutatótt, én előkerestem, és feltárcsáztam a számot.

– Halló! – mondta egy női hang.

– Carolyn vagyok dr. Jourdan rendelőjéből. Van egy kis gond.

Mary figyelmesen végighallgatott, majd megnyugtatótt, hogy ő majd megszervezi az édesapja szállítását, és megköszönte a segítségemet. Mielőtt letette volna a kagylót, így szólt:

– Elnézést a kellemetlenségért, Carolyn, de ezt a családot kicsit... *lazán kell venni...* ha érti, mire gondolok.

Értettem. Lejjebb kell vennem a turbó üzemmódból, amely Washingtonban olyan elengedhetetlen volt az életben maradáshoz. Kénytelen leszek lassítani.

CAROLINE JOURDAN

Ha a helyén van a szíved

„Felkavaró, gyönyörű memoár, amely egyszerre mulatságos és szívszorító.”

PUBLISHERS WEEKLY, kiemelt kritika

*E történet őszinte gyengédséggel és szípkázó humorral ébreszti rá az olvasót,
hogy a világ legnagyobb hősei itt élnek közöttünk.*

Carolyn Jourdannek mindene megvolt: Mercedes, fényűző estélyek, divatos ruhák. Washington D. C. legelőkelőbb köreiben mozgott, híres politikusokkal érintkezett, és a Capitoliumban dolgozott. Meg akarta váltani a világot.

Aztán az édesanyja szívrohamot kapott. Carolyn hazautazott Tennesseebe, hogy segítsen házi orvos édesapjának a praxis fenntartásában. Pár napra átveszi a recepciós feladatokat, amíg az édesanyja fel nem gyógyul – hitte ő.

Am a napokból hetek lettek.

Carolyn új munkája abból áll, hogy veszélyes anyagnak számító testnedveket takarítson fel; egy henteskés nagyságú csontszilánk láttán is megőrizze a hidegvérét; különbséget tudjon tenni húzóadás, rándulás meg ficam között, hogy a telefonkönyv vastagságú orvosi kódjegyzékek segítségével kitölthesse a kibogozhatatlan betegbiztosítási űrlapokat; és közben gondját viselje a beszédes Miss Hiawathának, akit nap mint nap ingyen kezel a doktor úr.

Jourdan végül eladta a Mercedest, és megelégedett egy húszéves postásdzsippel is.

Kiskosztümjét műtősruhára cserélte. És az volt a legkülönösebb az egészben, hogy új életét megszerette. Fáradhatatlanul és zokszó nélkül dolgozó édesapját látván rájött, mi az, ami igazán nagyra tesz egy embert: a nap huszonnégy órájában szolgálatban lenni, eltűnni a helyi drogfüggő telefonos zaklatásait, figyelmesen végighallgatni Miss Hiawatha mondókáját. Mindennap bemenni a rendelőbe, és ellátni Strawberry Plains lakosait, akár fizetnek érte, akár nem.

A lány ráébredt, hogy így tudja igazán megváltani a világot...

Felnőtteknek ajánljuk!

2 999 Ft

Arany pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

lélekemelő